

CESTA MAGELLANOVÝM MRAČNEM

Jasně osvětlená vrata hangáru se na obrazovce korvety jevila jako jícen sopky, naplněný žhavým magmatem.

V potu, stékajícím po obličejí majora Čaje Kulu se zrcadlila světla četných kontrolek a bělmo jeho očí strašidelně vystupovalo z černé tváře.

Čaj Kulu se nalézal na oné velmi ne-
snadno definovatelné hranici mezi hypnosugestivním transem a zdravým rozumem.

Majorovy štíhlé prsty neklidně svíraly opěrky křesla a pohled nervózně těkal z kontrolek k frontální obrazovce.

Stále ještě nechápal, co vidí.

Odstartoval s korvetou KC-31, vlajkovou lodí Třetí flotily pomocných lodí.

Ale proč?

Čaj Kulu se usilovně snažil proniknout do nejtajnějších záhybů duše, uzavřených vnitřními zábranami a strachem.

Proč odstartoval?

A co vlastně chtěl na planetě Modula II?

Bylo tam něco, kvůli čemu tam letěl... A to něco ho přimělo, aby ve spěchu odstartoval a vylétl do volného prostoru.

Všechny tyto myšlenky prokmitly jeho zatemnělým mozkem během zlomku vteřiny.

S rostoucím zděšením hleděl na stále se zvětšující vrata hangáru, ve kterých jako by se přelévalo vroucí magma.

Zazněl výstražný signál a jeho málo libozvučný tón ještě zvýšil majorovu duševní trýzeň.

Jen v podvědomí slyšel dunění motorů, celým tělem vnímal chvění spoutaných sil atomového pohonu a do jeho mysli se vnucovalo poznání, že on, major Čaj Kulu, velitel Třetí flotily pomocných lodí CRESTU IV, je pověřený řídit tyto síly, které zuří kolem něj a vtahují jeho loď do pekelné propasti.

Zatřásl velkou hlavou, jako by se chtěl zbavit tlaku, který ji

svíral a bránil mu vykonávat povinnosti velitele.

Kdesi v jeho nitru padla neviditelná přehrada.

Čaj Kulu se prudce naklonil. Jeho prsty se rozběhly po tlačítkách ovládacího pultu a dlaň sevřela červenou páku.

Dunění pohonného agregátu ztratilo na síle a pravidelnosti a konečně umlklo se zvukem, připomínajícím zachroptění umírající předpotopní příšery.

S ním zanikl výstražný signál.

Korveta KC-31 poskočila přímo do žhnoucího jícnu...

Obraz na frontální obrazovce a na všech monitorech panoramatické galerie se rázem změnil. Zdánlivý žár magmatu se stal poklidným světlem a rudé záblesky nazelenalou září.

Major se několik vteřin ani nepohnul, ale náhle se jeho mohutné tělo vztyčilo jako po zásahu elektrickým proudem.

Vědomí se mu vrátilo. Čaj Kulu křečovitě sevřel ruce a jeho černý obličej zpopelavěl.

A zatímco se zoufale snažil pochopit nepochopitelné, z reproduktoru zazněl známý hlas.

„Admirál Atlan k posádce lodi KC-31. Zůstaňte na svých místech. Během několika minut se k vám dostaví skupina lékařů. Majore Kulu! Pokud rozumíte mým slovům a jste schopni posoudit své postavení, okamžitě otevřete vstup do lodi!"

Jednoduchá a jasná slova vrátila majora do skutečnosti, takže zareagoval okamžitě a přesně tak, jak ho to naučili na akademii.

Nejprve zaujal vojenský postoj, pak aktivoval telekom a řekl drsným hlasem:

„Pane! Major Kulu s lodí KC-31 a celou posádkou hlásí návrat z Moduly II. Výsadekové komando s Velkým administrátorem a Roiem Dantonem zůstalo mou vinou na planetě. Jsem připraven nést následky svého selhání."

Atlanovy rty se sotva znatelně pohnuly úsměvem, ale hlas zněl přísně: „Zanechte sebeobviňování, majore! Víte stejně dobře jako já, že jste nejednal z vlastního popudu. Otevřete hlavní vchod na spodní části lodi, zůstaňte na místě a očekávejte

další rozkazy. Konec!"

„Ano, pane!" odpověděl předpisově Čaj Kulu a stiskl příslušná tlačítka.

Krátce poté se na palubě objevili medoroboti s vysokotlakými injektory a lékaři ve sněhobílých kombinézách.

Podle obrazu na monitoru, který graficky znázorňoval údaje z hyperzaměřovače, se Čaj Kulu mohl přesvědčit, jak se vlajková loď solární flotily CREST IV vzdálila od Moduly II. Planeta vypadala už jen jako nejasný nazelenalý bod.

V černi obrazovky se na několika místech naráz zablesklo. Zkušený důstojník věděl hned, co se děje. Velký svazek flotily zahájil palbu proti planetě.

Atlan se otočil a Čaj Kulu přiložil prsty k přílbě. „Major Kulu hlásí návrat!"

Admirál opětoval vojenský pozdrav, a pak napřáhl ruku. „Jsem rád, že jste zdravý, majore," řekl. „Modula II musela být pro vás a vaše lidi pravé peklo. Úplné hlášení mi předáte později, nyní bych prosil stručně to nejdůležitější."

Pak se otočil a ukázal na obrazovku:

„82. svaz pod velením generála Kastoriho blokuje Modulu II a ničí tisíce modulovaných krystalových shluků a mračen, které byly dopraveny Perliány. Kromě toho nesmíme ztratit kontakt s třemi sty hruškovitými plavidly Gurradů. V jedné z lodí je Velký administrátor a jeho doprovod."

Čaj Kulu si oddechl. Perry Rhodan nezůstal na Module - a všechno ostatní se dá napravit. Pak podal hlášení, ve kterém nepadlo jediné zbytečné slovo. Ne náhodou měl na CRESTU IV přezdívku Velký mlčenlivý.

Zatímco mluvil, sledoval, že CREST IV stále stoupající rychlostí směřuje do volného prostoru. Na obrazovce zaměřovače se rýsovala obrovská koule lodi Svobodných obchodníků FRANCIS DRAKE, další obrazovky přenášely pohled na prchající hruškovitá plavidla Gurradů a jiné zobrazovaly planetu Modula II. Vně její atmosféry zuřila atomová smršť. Baterie transformačních děl nepřetržitě

ostřelovaly stoupající oblaky krystalů. Kulu si teď dovedl velmi dobře představit, jak naprogramované krystaly vyzařují hypnosugestivní vlny. U Emse Kastoriho ale neuspějí. Když šlo o nepřítele, byl nemilosrdný a bezohledný.

Část ultrabojových lodí 82. svazu se na okamžik objevila na obrazovce ve zvětšení se zdánlivým přiblížením na jeden kilometr.

Gigantická koule se bleskovými úhybnými manévry pohybovala sem a tam a celá se otřásala salvami energetických paprsků, vystřelovaných v pravidelných intervalech.

Jednu celou obrazovku zaplnila salva z transformačních děl. Vypadala jako pohled na sluneční protuberance. Když pak oslepující jas paprsků pohasl, nebylo po obláčku krystalů ani stopy.

Čaj Kulu skončil s hlášením, Atlan poděkoval a poslal majora na palubní kliniku. Pak se opět otočil k obrazovce a jeho obličej se zachmuřil.

Jak může pronásledovat tři sta hruškovitých lodí, když má k dispozici pouze dvě plavidla?

Co bude dělat, jestliže se gurradský svaz rozdělí?

Pak zapnul interkom a požádal o spojení s generálem Kastorim. V duchu si pomyslel: S tím starým paličákem bude těžká práce.

na krásu orchidejí - a taky na oslnivě bílé výškové budovy ve městech, která vyrostla po celém kontinentu, na podzemní továrny, dopravní tunely a vznášedla, která vozí do buše turisty.

Zasněně se usmál. Pak teprve si uvědomil, že sleduje trojrozměrnou videoprojekci, že se nalézá tisíce světelných let od své vlasti, uprostřed neprobádané hvězdné džungle Velkého Magellanova mračna.

Poznání znamenalo vystřízlivění, ale neoslabilo pozitivní účinek videoprojekce. Major s konečnou platností překonal ospalost a když vešel lékař, požadoval na něm propuštění.

Teprve na pneumolůžku si Čaj Kulu uvědomil, jak strašně je unavený. Usnul dřív, než psychorobot dokončil svou práci.

Když se probudil, věděl, že jej nic nenutí vstávat, ale za žádnou cenu už nedokázal usnout. Otevřel oči a zahleděl se do bílých obláčků na modrém pozemském nebi, slyšel hukot vodopádu a křik supů.

S povzdechem se posadil.

Jediným pohledem přelétl technicky dokonalé zařízení nemocničního pokoje, a pak se zadíval na sněhem pokryté vrcholky, které vyčnívaly nad travnatou planinou. Obraz hýřil barvami.

Kulu musel myslet na pralesy, stříbřitou hladinu jezer, modré řeky a jejich silné proudy, na bažiny v tajemném šeru,

Admirál Atlan byl rudý zlostí.

„Nařizuji vám, aby dvacet bojových křižníků, podřízených vašemu velení, okamžitě následovalo můj kurs!"

Ems Kastoři vzpurně zavrtěl hlavou.

„Admirále, podle rozkazu Velkého administrátora má 82. svazek blokovat planetu Modula II a postarat se o to, aby ji neopustila ani jediná kosmická loď, ani jediný krystal. Tento rozkaz je možné splnit jen za podmínky, že svazek nebude citelně oslaben. A vy po mně chcete, abych se vzdal dvaceti ze třiceti křižníků. Vždyť jde o dvě třetiny mých bojových sil!"

V Atlanovi už všechno vřelo.

„Smím vás upozornit na skutečnost, že 82. svazek sestává kromě bitevních křižníků ještě z pěti gigantů galaktické třídy, patnácti lodí imperiální třídy a dalších padesáti bojových plavidel, generále? Říkám to naposledy! Pošlete mi okamžitě dvacet bitevních křižníků. Jste osobně odpovědný za to, že tyto lodi dorazí včas na dané místo, tak, abychom mohli pokračovat v pronásledování hruškovitých plavidel. Ujišťuji vás, že Velký administrátor nebude mít pochopení pro vaše zdráhání."

„Dobrá," prohlásil konečně Kastoři. „Dostanete ty lodě. Ale jestliže to ohrozí splnění rozkazu, který jsem dostal, odpovědnost bude na vás."

Obrazovka hyperkomu pohasla a o chvíli později už

zaměřovači hlásili, že od flotily, blokuující planetu, se oddělilo dvacet jednotek, mířících k pozici CRESTU IV.

Arkonidan si oddechl, ale zlostný výraz z jeho obličeje zatím nezmizel.

„Jestli nám hruškovité lodi zmizí jen kvůli tomu, že nás tenhle generál zdržoval zbytečnými okolky, tak...”

Hrozbu nedořekl, ale kapitán vlajkové lodi plukovník Merlin Akran mu rozuměl i bez toho.

„Generál Kastoři by za to nemohl, pane. Měl byste při nejbližší vhodné příležitosti objasnit důstojníkům flotily svoje kompetence. Velitelé Solární flotily ve vás vidí jen šéfa USO, to znamená samostatné organizace, která nemá s flotilou nic společného.”

Atlan přikývl.

Pak se na jeho zachmuřené tváři objevil vítězný úsměv.

„Můžu být jen rád, že nejsem úplně závislý na solární flotile, plukovníku. Vždycky jsem to tušil. Proto jsem taky dal kapitánu REVINA rozkaz, aby uvedli do stavu bojové pohotovosti 14. peruť USO těžkých útočných lodí. Jakmile se objeví admirál Con Bayth s osmi stovkami těžkých lodí, máme po starostech.”

Merlin Akran vzhlédl.

„Con Bayth...? Toho znám, pane. Je Epsalan jako já a kdysi mi přisoudil první místo mezi kapitány lodí, které bych ovšem nezískal, kdyby se soutěže zúčastnil on sám.”

„Ano, je to nanejvýš schopný muž,” řekl už uklidněný Atlan a změnil téma.

„Lodě Gurradů jsme až dosud posuzovali špatně. Ale rád bych věděl, jak ti guerilloví bojovníci dokázali ze starých rezavých kocábek sestrojít bojové lodi se zrychlením nejméně čtyř set kilometrů za vteřinu na druhou?”

„Musejí mít schopné techniky a tajnou loděnici,” odpověděl Akran. „Víte, čeho se obávám, pane?”

„Mluvte!” vyzval jej netrpělivě Arkonidan.

„Jestliže lodě partyzánů jsou o tolik lepší než transportéry krystalů, pak asi mají tranziční pohon. Budeme mít co dělat, aby

nás nesetřáslí."

Atlan se zasmál.

„Co myslíte? Proč jsem asi požadoval od generála Kastoriho dvacet bitevních křižníků? Když jsem zjistil, jakou rychlostí se pohybují hruškovité lodě, bylo mi hned jasné, že jen CREST IV a FRANCIS DRAKE mnoho nezmůžou."

A s přimhouřenýma očima se zadíval na monitory a stupnice tak zvaných strukturálních tastrů, před kterými seděli tři specialisté.

Strukturální tastr byl přístroj pro lokalizaci, který Pozemšťané převzali hned na počátku pronikání do vesmíru od svých předchůdců Arkonidanů. Princip byl starý deset tisíc let. Pomocí tohoto přístroje, pracujícího na bázi hypervln, se dala určit přesná pozice dematerializované a rematerializované lodi, provádějící tranziční skok. Samozřejmě existovaly strukturální kompenzátory, které tlumily otřesy vzniklé při tranzici natolik, že se dostaly na neměřitelnou hranici, ale Gurradové bezpochyby nedisponovali podobnými přístroji.

Budou si muset zvyknout, že Pozemšťany tranzičním skokem nesetřesou.

„Z lineárního prostoru vystoupilo dvacet bitevních křižníků. Pokračují ve směru k Alfě a Betě," zaznělo z interkomu.

Alfa a Beta byla krycí jména pro CREST IV a loď FRANCIS DRAKE. Arkonidan vydal rozkaz, aby se užívala pouze tato označení. Neměl pro to žádný zvláštní důvod, šlo o rutinní jednání šéfa USO, organizace, která disponovala nejen ohromnou flotilou, ale hlavně tajnými agenty i celými komandy. Zasahovali všude, kde se Galaktické tajné službě nedostávalo odborníků. O tom se pochopitelně nikdy nemluvalo a ten, kdo to věděl, mlčel.

„Právě jsme překročili vnější hranici planetární soustavy Moduly, pane," hlásil plukovník Akran.

Atlan přikývl a nespouštěl oči z obrazovky hyperzaměřovače, na které se objevilo dvaadvacet lodí.

Zároveň přišly výsledky z měření hruškovitých lodí. Největší

byla dlouhá tisíc sto metrů a nejširší průměr činil šest set metrů. To byly povážlivé hodnoty i pro muže, který byl zvyklý na superlativy.

Atlan sebou trhl, když zabzučel hyperkom. Právě na to celou dobu čekal.

Rychle potlačil vzrušení a stiskl tlačítko. Z nezřetelných stínů zapínané obrazovky náhle vystoupila zpocená, zkřivená tvář.

„Roi Danton CRESTU IV,“ zaznělo z reproduktoru společně se značnými rušivými vlivy. „Volám admirála Atlana.“

„Mluví Atlan. Slyším vás, Dantone. Jak na tom jste? A Perry Rhodan?“

„Původně se nám dařilo dobře, dnes se nám daří lépe. Přesto myslím, že by bylo lepší, kdyby se nám zas dařilo dobře.“

„Nechte si ty svoje průpovídky!“ vyjel Atlan. „Potřebuji fakta!“

„Já rovněž, sire!“ Hlas byl vážný, dokonce pohnutý. „Žijeme a jsme zdraví -aspoň zatím. Hrozí nedorozumění i nebezpečí. Zůstaňte mimo, sire.“

„Nemůžete se vyjádřit konkrétněji?“

Spojení bylo přerušeno.

S čelem plným starostlivých vrásek se Atlan díval na potemnělou obrazovku hyperkomu.

2.

„Dávejte přece pozor, pitomče!“ vyštěkl nadporučík Huron a ochranným gestem položil ruce na tašku, ve které skrýval vejce z Wingy. Společně s Rhodanem, Kasomem a dvěma dalšími muži byl pomocí tajemné transmitterové projekce dopraven z Moduly II na planetu Winga, o jejíž poloze neměl ponětí. Tam se setkali s Wingasy, což byly inteligentní ptačí bytosti vysoké asi jako člověk, které střežily zbytky jakýchsi bývalých posedů jako svatyně. Winga-Helo, podle všeho významná bytost, věnoval kapitánu Huranovi vejce své rasy, protože vycítil jeho sympatie vůči opeřencům. Tento dar byl patrně nesmírně drahocenný, ale to taky bylo všechno, co o něm

nadporučík věděl.

Nyní se pokusil prohlédnout temnotu nákladního prostoru, aby se dověděl, kdo ho tak nešetrně nakopl.

V tom okamžiku se rozjela příčka a nadporučík Huron zahlédl v pruhu světla Rhodana. Za ním se tyčila holá lebka se srpovitým hřebenem vlasů.

Kasom se zasmál. „Co dělá vaše pštrosí vejce? Nebylo by lepší sníst je dřív než se zkazí?”

„Jestli se ho dotknete, zastřelím vás!” vyhrožoval nadporučík. „Pro mě za mě si snězte třeba všechny Gurrady, ale dar od Wingasů necháte na pokoji, rozumíte?”

Melbar Kasom se zasmál ještě veseleji. „Nevěděl jsem, že jste tak citlivý,” řekl

pak docela vážně. „Prominete mi ten žert?”

„Jestli to byl žert, tak ano.”

„Příště vás upozorním předem.”

„Už jste skončili?” ozval se netrpělivě Perry Rhodan. „Je načase, abychom se dostali ven. Je mi zle.”

„Mně taky, pane,” přidal se Huron. „Gurradové páchnou jako prasata.”

„Prasata voní,” opravil jej Kasom. „Zejména když jsou dobře upečená.”

„Tihle chudáci za to nemůžou,” řekl přísně Rhodan.

„Uvědomte si, jak dlouho museli pobývat v zajateckém táboře, za jakých primitivních podmínek a bez hygienických zařízení, při nedostatečné stravě a hrubém zacházení. Kdybychom se ocitli na jejich místě, nevoněli bychom lépe. Nehledě na to, že nejméně polovina Gurradů trpí nemocí, podobnou úpla-vici - a všichni musí pobývat v jediné místnosti.”

Art Huron se soucitně zadíval na Gurrady. Když Pozemšťané procházeli kolem, tu a tam se zvedla osamocená pěst, ale většina těch politováníhodných tvorů hleděla tupě před sebe a držela se vzpřímeně jen díky tlaku dalších nahromaděných těl.

Melbar Kasom uklouzl po čemsi měkkém, zaklel a zavrčel: „Nemohli by aspoň někam do kouta...?”

„Nákladní prostor je kulatý," poučil ho nadporučík Huron.

„Najdeme východ," vysvětloval Rhodan své současné úmysly, „pak se shromáždíme a pokusíme se najít lepší ubytování."

Dva vojáci výsadkového komanda, desátník a poručík, opět vykročili. Kasom šel v jejich čele a chvílemi zapínal svítlnu na své hrudi.

Art Huron se otrásl pokaždé, když se v kuželu světla objevili Gurradové, kývající se jako vzrostlé obilí ve větru. Jeden mladý Gurrad stál uprostřed tlačenice se sklopenými víčky, zpod kterých mu tekly obrovské slzy.

Jestli existuje peklo, tak je tady, v nákladním prostoru hruškovité lodi, pomyslel si nadporučík Huron.

„Tady jsou dveře!" ozval se Kasomův hlas.

„Vyrazte je!" nařídil Rhodan.

Art Huron slyšel ránu, kovové skřípění a temné zadunění. Vzniklým otvorem proudilo světlo a nejbližší stojící Gurradové se k němu vrhli.

Kasom zvedl zbraň a na okamžik to vypadalo, že je chce postřílet. Když světlo zhaslo, bylo jasné, že chtěl jen zničit vypínač. Do reproduktoru v přílbě Arla Hurona zazněl Rhodanův hlas: „Vyjděte ven! Musíte zajistit chodbu. Okamžitě sem pošlu ostatní."

„Stejně je to hrůza, jak tihle chudáci trpí," zabručel Oro Masut. Ertruský osobní strážce Roie Dantona vyšel do chodby a Svobodný obchodník ho následoval.

Art Huron si s údivem uvědomil, že se Danton potácí.

„Můžu vám nějak pomoci, monsieur?" zeptal se s účastí v hlase.

Roi Danton ze sebe vypravil jen chrčivý zvuk a opřel se o stěnu. Nadporučík Huron pochopil, že král Svobodných obchodníků musel sebrat všechny síly, aby se udržel na nohou.

Pak se pozornost nadporučíka Hurona obrátila k něčemu jinému. Vyšla další skupina Pozemšťanů. Více či méně se na

nich odráželo strašlivé utrpení pobytu v podmínkách nákladního prostoru, ale žádný z nich neztratil nic ze svého vybavení. Stále byli výjimečně vyzbrojenou elitní jednotkou.

Zvuk motorů zesílil. Huron pochopil, že posádka hruškovité lodi zrychluje, aby dosáhla hodnoty, nutné k tranzici. V duchu zadoufal, že je Atlan a Hims neztratí z očí.

Podlaha se otřásla několikerým tlumeným duněním.

„Nejspíš pracují s diskontinuální kvantitou deuteria v komorách reaktoru," poznamenal věcně jeden z odborníků.

Art Huron pocítil, že mu na čele vyvstal pot. Věděl, co by se mohlo stát, kdyby koncentrace deuteria v komorách byla příliš vysoká. Při kritickém množství se fúzní proces stane nekontrolovatelným. Vznikne žár, který roztaví zásobník deuteria a během vteřiny dojde k reakci celé zásoby této hořlaviny.

Z lodi a posádky by zbyl jen obláček kouře.

„Mon dieu!" zvolal Roi Danton. „Ti barbaři ohrožují elitu lidstva!"

Opět mluvil svým známým vyumělkovaným stylem, což znamenalo, že mu je líp.

Ale po chvíli zazněly podezřelé zvuky.

Lod' ještě zvýšila rychlost.

Art Huron to poznal podle toho, že byl jako přitisknut k podlaze.

„To je snad deset g!" zasténal kdosi.

„Přesně čtyři," upřesnil Oro Masut. „Změřil jsem to."

„Ještě, že jsou ty lví hlavy zvyklé na horší podmínky než my," prohlásil kdosi. „Koneckonců létají v pěkně vetších kocábkách."

„Zdá se, že tak vetché zase nejsou," ozval se Rhodan.

„Nemohu se zbavit dojmu, že jsme silně podcenili výkonnost motorů gurradských lodí. Rozhodně jsou lepší než transportéry krystalů."

„Zdá se, že už jsme všichni, pane!" hlásil Melbar Kasom.

„Máte soupisku?“

„Samozřejmě, pane. Mám přečíst jména?“

„Ovšem. Ale pospěšte si.“

Melbar Kasom rozsvítil reflektor na své hrudi a rozložil plastikovou fólii, která pocházela z tiskárny palubní pozitroniky CRESTU IV.

Ertrusan vyvolal 99 jmen a všichni muži odpověděli.

Byli v plném počtu.

S Perry Rhodanem, Roi Dantonem a oběma Ertrusany to byli 103 muži.

A tito muži se chystali vyhledat v útrokách obří lodi bezpečné místo, ve kterém najdou útočiště do té doby, než se jim podaří dostat se z tohoto postavení.

A to, pomyslel si s povzdechem Art Huron, může trvat hodně dlouho - pokud to vůbec je reálné...

„Podle všeho mají i ostatní stejné nápady," konstatoval věčně Roi Danton, když se na chodbu vyhrnuli i Gurradové.

Vyzábělé a rozedrané postavy se blížily nejistými kroky tak, že přední byli postrkovaní zezadu. S největší pravděpodobností neměli naplánovaný žádný útok, ale při tak značném počtu osob nemá rozhodnutí jednotlivce žádnou váhu. Všichni jednali jako jediná ohromná bytost.

Kasom i Masut spustili paralyzátory a Gurradové z prvních řad padali ochromení na zem. Další se ale hrnuli přes ně.

Nyní museli střílet všichni Pozemšťané, aby uchránili ochromené Gurrady před ušlapáním.

Protože se do úzké chodby vešli vedle sebe jen čtyři Pozemšťané nebo dva Ertrusane, poslal Perry Rhodan skupinu mužů pod velením nadporučíka Hurona dopředu. Měli prozkoumat, jestli cesta nahoru nevede i jinudy.

Huron si pevněji přitáhl řemínek přilby a odjistil těžký paralyzátor. Pak kývl hlavou a tři vojáci se pustili za ním. Rozběhli se k místu, kde se chodby rozdělovaly, a dali se druhou cestou.

Asi po stovce metrů narazili na malou skupinku

osvobozených zajatců. Tito Gurradové byli na rozdíl od většiny svých druhů, kteří při překotném útěku z Moduly II poztráceli zbraně, relativně dobře ozbrojeni. V jejich rukou se blýskaly vibrační nože a energetické zbraně různé konstrukce. Nikdo nevěděl, jaké rase kdy patřily. Bylo docela možné, že jejich původní majitelé byli na programovací planetu nasazeni k otrocké práci a dávno zemřeli.

Art Huron pohlédl do obličejů, které se neuvěřitelně podobaly obličejům pozemských velkých kočkovitých šelem a v duchu se ptal, jestli jejich předkové skutečně nepocházeli z dravců. Proti tomu svědčil tvar ruky, který byl zcela lidský.

Jeden z Gurradů, vysoký asi 1,65 m, postoupil dopředu. Měl vysoké červené boty a kolem boků ovázaný cár jakéhosi šátku. Ostatní součásti oděvu mu patrně odebrali Perliáni na Module II.

Jeho šikmé oči líně pomžikávaly, „lví hřívá“ byla slepená blátem a přes nahou hrud' se táhl krvavý šrám.

Nadporučík Huron nevěděl, jak se má zachovat. Nechtěl se zbavovat paralyzátoru, ale chápal, že se zbraní v ruce nemůže prokázat přátelské úmysly.

„Jsme vaši přátelé," řekl konečně. „Skloněte zbraně, nic vám neuděláme."

Gurrad ze sebe vypravil vrčivý zvuk, který mohl být stejně dobře pozdravem jako hrozbou.

Takhle se daleko nedostaneme, pomyslel si nadporučík. Jak jim jen dát najevo, že jsme skutečně přátelé?

Tři vojáci za jeho zády si asi mysleli totéž, ale jeden z nich došel ke špatnému

závěru. Jeho paralyzátor zaduněl a vůdce skupiny Gurradů padl na zem.

Art Huron věděl, kdy je třeba změnit taktiku. Domluva s Gurrady byla znemožněna. Stalo se tak sice vinou Pozemšťanů, jenže ti měli jen paralyzátory, kdežto Gurradové byli ozbrojeni smrtícími zbraněmi.

Huron dal povel k útoku.

Překvapení Gurradové byli sraženi k zemi a jen jediný

dokázal hodit nůž.

„Dál!" zavelel nadporučík.

Přelezli těla ochromených Gurradů a po několika minutách došli k výtahu. Art Huron strčil ruku do špatně osvětlené šachty. „Mimo provoz," řekl, „ale s letovými agregáty se do ní můžeme pustit. Aspoň nás tady nikdo nebude hledat -pokud nás vůbec někdo hledá."

Dva muže poslal zpátky k hlavní skupině se zprávou Perrymu Rhodanovi a sám zůstal u šachty. O chvíli později se objevil Melbar Kasom, za ním Perry Rhodan a ostatní. Jeden po druhém vstupovali do šachty a stoupali vzhůru.

Art Huron sledoval, jak proudí kolem něj. Někteří vojáci nesli mezi sebou těžké bedny, které obsahovaly potravinové koncentráty, zásobníky střeliva, mikrood-palovací zařízení a příslušnou municí. Jiní muži nesli translátory a myšlenkový projektor.

Byli vybaveni jako k výzkumu na neznámé planetě.

Přitom se nalézali na cizí lodi, na útěku před rozzuřenými Gurrady, a hledali relativně bezpečné místo.

Nadporučík dostal rozkaz, aby společně s Oro Masutem a dvěma poručíky kryl záda výsadečkovému komandu CRESTU IV.

Šlo o velmi choulostivou záležitost, protože nesměli zaútočit jako první a směli případné pronásledovatele zadržet jen paralyzátory, zatímco druhá strana mohla použít jakoukoliv zbraň. Jeden Gurrad se pokusil použít přenosný raketomet. Nadporučíkovi přeběhl mráz po zádech, když se díval na červeně nalakovanou raketu s křídélky, která klidně mohla obsahovat jadernou hlavici. Osvobození guerilloví bojovníci byli schopni zničit loď i sebe, jen aby se zbavili vetřelců.

„Kdybych jen věděl, jak je přesvědčit!" povzdechl si Oro Masut.

„Jednou snad pochopí, že je nezabíjíme, jen paralyzujeme," prohlásil Art Huron.

„Ale mohou si myslet, že prostě nemáme účinnější zbraně."

Nadporučík vytrhl z pouzdra energetickou zbraň a vystřelil ke stropu oslnivě zářící paprsek. Po celé chodbě se rozstříkly žhavé úlomky obložení. Gurradové couvli.

„Teď snad pochopí, že bychom mohli i jinak!“ řekl Huron.

V jeho přílbě zazněl hlas Perryho Rhodana: „Narazili jsme na nákladní prostor, ve kterém se to jen hemží Gurrady. Jiná cesta než jejich středem není. Aktivujte individuální ochranné štíty a letové agregáty a nenechte se zastavit.“

„Spojit se s hlavní skupinou!“ rozkázal Huron své malé skupině. Ještě než se dostali do nákladního prostoru, uslyšeli nelidský řev guerillových bojovníků a neustálé dunění paralyzátorů.

Komando s příkladnou ukázněností proniklo do nákladního prostoru. Na Rhodanův rozkaz se zformovalo do kruhu s útočnou skupinou ve tvaru klínu vpředu. Tímto způsobem nenabídli nepříteli žádný nechráněný bok a neumožnili mu, aby zorganizoval útok.

Art Huron jako poslední nemohl vidět, co se děje vpředu a až na pokyn Roie Dantona vypnul letový agregát. Nalézali se v ohromné hale, na první pohled strojovně, ve které stály řady konvertorů.

„Ideální úkryt!“ zařval do nepřetržitého bzučení Oro Masut. „Tady se Gurradové neodvážejí střílet!“

Art Huron se zamračil. Ertrusan měl pravdu, ale jestli tady budou muset zůstat dlouho, přijdou z ohlušujícího bzukotu konvertorů o rozum.

Pak vytáhl z tašky wingaské vejce. Opatrně je přiložil k uchu a naslouchal. Protože slyšel jen stroje, zase vejce uložil a posadil se na sokl.

Kousek od něj stál král Svobodných obchodníků s přenosnou hypervysílačkou. Nadporučík viděl, jak Danton otvírá ústa, ale neslyšel nic. Na obrazovce přístroje zahlédl Atlanovu tvář.

3.

Atlan vypnul hyperkom.

Proč Svobodný obchodník tak náhle přerušil spojení? Skoro to vypadalo, jako by k tomu byl přinucen.

Arkonidan se neklidně otočil na obrazovku, kam mu přenášeli obraz z monitoru hyperzaměřovače.

Hruškovité lodě stále zrychlovaly. Brzy dosáhnou rychlosti světla. Pak se promění na shluk vyšší formy energie, bez časové ztráty budou vrženy hyperprostorem a vrátí se do normálního univerza tak, že se lodě, stroje i lidé reprodukuje podle původních strukturálních vzorů z energetických impulzů.

Celý proces byl pro organické bytosti velmi nepříjemný. Atlan sám jej zažil snad tisíckrát - dokud Pozemšťané nevynalezli princip lineárního letu.

První výzkumy ovšem pocházely od Druufů. Tito hmyzí potomci z časově jinak rozměrového univerza způsobili humanoidním inteligentním bytostem Mléčné dráhy nesmírné škody. Současně ale - i když nechtěně - jim zanechali dárek: Teorii o možnosti nadsvětelného lineárního letu a údaje, na jejichž základě pozemští vědci pod vedením hyperfyzika profesora Arno Kalupa dokázali sestrojít takzvaný Kalupův kompenzační konvertor.

„Během několika vteřin dojde k tranzici,“ hlásil pomocí interkomu důstojník od přístrojů, schopných zachytit strukturální otřesy tranzice.

Atlan se zvedl. Chtěl přejít ke strukturálnímu tastru, aby mohl sledovat tranziční skok tří stovek lodí, ale náhle se kolem něj rozpoutalo peklo. Z opláštění šlehaly blesky, části přístrojů létaly vzduchem a všechny obrazovky panoramatické galerie zfialověly.

Když bouře pominula, Arkonidan vstal a šel k zaměřovačům. I u nich byly mnohé přístroje poškozené a muži zranění, ostatní ale už zpracovávali naměřené údaje jako by se nalézali na trenažéru ve výcvikovém středisku.

Velitel specialistů hlásil: „Tři sta hruškovitých lodí zmizelo z normálního univerza v jediné tranzici.“

Art Huron měl pocit, jako by se do něj zapíchly tisíce jehliček. Bolest se stupňovala a výkřik neumkl ani když už nadporučík nekřičel.

Pak se mu před očima začaly míhat červené mžitky a z mlhavého oparu začaly vystupovat postavy v bojových kombinézách. Teprve po chvíli rozeznal Roie Dantona, který se krčil pod náporem bolesti, typické pro rematerializaci po tranzici.

Nadporučík vstal příliš rychle a kdyby nebylo pomocné ruky Melbara Kasoma, asi by se neudržel na nohou.

Kasom nečekal na žádný dík a honem přiskočil k mladému poručíkovi, který taky potřeboval pomoc.

Art Huron si všiml, že Roi Danton se pokouší přemoci slabost. Chytil ho za paži a druhou rukou mu vrazil dvě pořádné facky. Svobodný obchodník se otrásl, barva se mu vrátila do obličeje a pohled se vyjasnil.

„Merci, monsieur. Vřelé díky za skvělou medicínu. Měl jste být felčarem v dobách francouzské revoluce.”

„Tehdy lidé netrpěli následky tranzičního šoku,” konstatoval suše nadporučík.

„Mon dieu, moje hlava!” zasténal Roi. „Ještě jedna taková tranzice a nevydržím!”

„Obávám se, že Gurradové se nás nebudou ptát na náš názor,” prohlásil Huron.

Perry Rhodan měl patrně podobné obavy, protože upozornil všechny muže, aby počítali s další tranzicí.

Přes vchod do strojovny byly nataženy zápalné šňůry a speciální komando položilo nálože a rozbušky, ale prozatím nikdo nevešel.

Když se nadporučík přesvědčil, že přibližně polovina mužů je v bezvědomí, začaly se jej zmocňovat obavy z toho, co musí přijít. Jednou někde četl, že Pozemšťané z dob skákavých lodí, jak se říkalo éře, ve které se vzdálenosti překonávaly tranzičními skoky, byli na hyperšoky zvyklí a jen zřídka upadali do bezvědomí. Když se pohon lodí změnil na lineární, tolerance k

šokům vymizela. Sice stále ještě existovaly transmitery, ale protože překlenovaly relativně krátké vzdálenosti, rematerializace neznamenal žádný velký zatížení.

U Gurradů to bylo jinak.

Ti znali jen lodi s tranzičním pohonem a byli na šok zvyklí jako dávní Pozemšťané z časů skákavých lodí.

Huron si nedovedl představit, že by všechny použité výbušniny dokázaly nadlouho zastavit útočící Gurrady, pokud by po dalších tranzicích ztratili vědomí i zbylí Pozemšťané.

Samozřejmě ne všichni. Oba Ertrusane nepocítili nic, což při jejich robustní konstrukci nebyl žádný div. Oba byli zvyklí na gravitaci 3,4 g a kdyby u sebe nenosili mikrogravitátory, na Zemi by skoky ohrožovali druhé.

Art Huron se zvědavě přiblížil k Perrymu Rhodanovi, který si k sobě zavolal oba Ertrusany a Roie Dantona. Nadporučík si překvapeně uvědomil, že mezi nejmočnějším mužem Solárního impéria a králem Svobodných obchodníků panuje bezvýhradné porozumění.

Nadporučík by byl později přísahal, že v té chvíli ty dva nebylo možné rozeznat. Měli stejné držení těla, mimiku i svit v očích.

Kdyby nadporučík věděl, že Roi Danton je syn Perryho Rhodana a Mory Abroové-Rhodanové, už by se nedivil. Jenže to bylo tajemství a znal je pouze Oro Masut.

Perry Rhodan vydal rozkazy oběma Ertrusanům. Když je Art Huron vyslechl, nejdřív se polekal, ale pak musel uznat jejich genialitu. Klidně se posadil u vchodu a čekal na další útok.

Gurradové pronásledovali Pozemšťany s neústupností loveckých psů, ačkoliv se mnozí sotva drželi na nohou. Pobyt v zajateckém táboře Perliánů na Module II je přivedl na práh fyzického zhroucení. Přesto jakmile spatřili Pozemšťany, vrhali se na ně se zuřivým vztekem, který dokázala vybičovat jen strašná nenávist.

Jenže nenávist je zároveň zaslepovala. Útoky nebyly

koordinované a daly se odrazit.

Nadporučík Huron se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, když se ty vyhladovělé postavy hroutily pod zásahy jeho paralyzátoru.

Po chvíli se Gurradové stáhli.

Když ale i po dalších deseti minutách bylo kolem stále ticho, Perry Rhodan vyšel do chodby. Kývl na nadporučíka Hurona a požádal ho, aby se se dvěma dalšími muži podíval, co se děje.

Art Huron opět běžel chodbou a dostal se až k hale, ve které byly umístěné rozdělovače. Když do ní nahlédl, zděsil se.

Pochopil, že boj je teprve před nimi. Gurradové, kteří se shromáždili v této hale, nebyli žádní vysílení fanatici z řad osvobozených vězňů, ale regulérní členové posádky.

Na sobě měli světle šedé kožené kombinézy, na jejichž prsou se rovněž skvěl symbol guerillových bojovníků: rudá koule, protknutá šípem.

Někteří z nich mluvili s osvobozenými a nabádali je, aby se vrátili do nákladního prostoru. Někteří podpořili výzvy ranami pažeb.

Art Huron viděl dost.

Tiše se stáhl, pokynul svým vojákům a co nejrychleji se vrátil, aby podal hlášení.

Perry Rhodan sevřel rty. Nepotřeboval nijak velkou fantazii, aby pochopil, co znamená shromáždění dokonale vyzbrojených členů posádky.

O několik minut později přišli.

Zaútočili zároveň od hlavního i nouzového východu. Palba byla tak dobře koordinovaná, že se Pozemšťané museli stáhnout do strojovny.

Zatím nebyl nikdo zraněn a to posilovalo Huronovu důvěru v konečné dorozumění mezi Pozemšťany a Gurrady. Bylo celkem pochopitelné, že posádka chce nastolit pořádek. Vojáci s vlníci se hřívami stáli nebo leželi po obou stranách hlavního vchodu a jejich šikmé oči sledovaly každý pohyb.

Art Huron si zapálil cigaretu.

Hlavně mnoha zbraní se otočily k němu, ale nikdo nevystřelil. Gurradové překvapeně hleděli na proužky šedavého dýmu. A jak by se divili, kdyby mohli vidět Kasoma nebo Masuta! Jenže oba Ertrusane se drželi v pozadí, patrně podle rozkazu Perryho Rhodana.

V řadách lvích bojovníků nastal pohyb.

Ti, kteří stáli po levé straně od vchodu, ustupovali.

Mezi dvěma vysokými bytostmi se lví hřívou přicházel Gurrad, který se na první pohled lišil od ostatních pískově žlutou hřívou, spadající po celé délce trupu.

Art Huron si říkal, že to je buď kapitán lodi nebo první důstojník. Všichni ostatní Gurradové dávali svým chováním najevo, že stojí nad nimi a očekává jejich poslušnost.

Nadporučík okamžitě uvědomil Perryho Rhodana a dostal rozkaz, aby se choval zdrženlivě.

Zkušený nadporučík, který prošel nesčetnými nasazeními, nezaváhal ani na okamžik s rozkazem k palbě. Nařídil ale, aby se nestřílelo na velitele Gurradů.

Ochromení guerilloví bojovníci padali na zem a ostatní se stáhli. Někteří vystřelili do stěny, ale bylo zřejmé, že ani oni nechtějí zabít. Skutečnost, že Pozemšťané používají jen paralyzátory, na ně patrně zapůsobila.

Jejich velitel vydal nějaké rozkazy v hrdelní řeči Gurradů. Pravděpodobně byl nespokojený s tím, jak rychle se stáhli.

Guerilloví bojovníci vyrazili k útoku ze dvou stran a pokusili se dobýt postavení pozemských vojáků.

Skoro se jim to podařilo.

Jeden z Gurradů se objevil přímo před kapitánem Huronem a chtěl ho srazit pažbou své zbraně. Art vyskočil a chystal se udeřit hranou dlaně. Přesto dlaň poněkud natočil, aby protivníka nezabil.

Útok byl nakonec odražen. Velitel opět seřadil své šiky a z několika míst padly výstřely.

Roi Danton oznámil oběma Ertrusa-nům, že musejí za každou cenu zabránit

identifikaci Perryho Rhodana jako velitele.

Melbar Kasom nesouhlasil.

„Podle mého názoru by měl o tom, co se má nebo nemá dělat, rozhodnout právě on, monsieur. Měl bych zapnout vysílačku a informovat ho o vašem hanebném plánu.“

„Vy jste mě nepochopil, monsieur Kasom,“ řekl Svobodný obchodník, „jinak byste tak nemluvil. Nikdo není ve větším nebezpečí než právě on. Má buněčný aktivátor, který mu zaručuje nesmrtelnost -ale jen pokud ho má. Dříve nebo později upadneme do zajetí, to jistě chápete.“

Kasom se podíval ke vchodu, kde se stále bojovalo, a přikývl.

Danton pokračoval: „Představte si, co by se stalo, kdyby Gurradové ve Rhodanovi poznali velitele. První, co by udělali po jeho zajetí, by byla důkladná prohlídka především pokud jde o zbraně a mikrovysílače. Protože nemohou vědět, co je to buněčný aktivátor, považovali by ho za bombu nebo zaměřovač nebo něco podobného. V každém případě by mu přístroj vzali aby ho důkladně prozkoumali.“

Kasom zbledl. „Už rozumím, monsieur Danton. Až moc dobře. Kdyby šéfovi buněčný aktivátor nevrátili nebo ho při zkoumání poškodili, po šedesáti hodinách by se rozpadl na prach. Vždyť je mu čtyři sta pozemských let! Co budeme dělat?“

Roi Danton se usmál. „Jako šéf vystoupím já.“

Kasom úžasem otevřel ústa, ale okamžitě se vzpamatoval. „Jsem váš člověk! Co mám udělat?“

„Obstarejte mi dva největší a nejsvalnatější Pozemšťany.“

Ertrusan přivedl dva vojáky, kteří užasli, když dostali rozkaz: „Svléknout!“

„Žádné okolky, pánové!“ pobídl je Svobodný obchodník.

„Odhalíte si jen horní polovinu těla. Musíme ty lví hlavy přesvědčit, že nejsme zakuklení Perliáni.“

Vojáci si okamžitě svlékli bojové kombinézy, pod kterými měli obyčejné uniformy. Roi Danton odložil zbraně až na zdobenou dýku a na jeho hrudi se kýval lorňon.

„Co to má znamenat?“ ozval se za nimi hlas Perryho

Rhodana.

Roi se afektovaně uklonil. „Když dovolíte, grandseigneur, pokusím se domluvit s velitelem Gurradů.“

Rhodan se přimhouřenýma očima zadíval na svlečené vojáky, a pak se usmál. „Dobrá nápad, pane Dantone. Počkejte, jen odložím zbraně a půjdu s vámi.“

Danton nenápadně pokynul Ertrusanům a ti se postavili Perrymu Rhodanovi do cesty. Vojáci, kteří se bezprostředně nezúčastnili boje, nejdříve chtěli přijít na pomoc Velkému administrátorovi, ale nejspíš i oni pochopili, o co jde a do ničeho se nepletli. Kasom se naklonil a zašeptal Rhodanovi několik slov.

Roi Danton se o ně nestaral. Tanečním krokem mířil ke dveřím a Oro Masut zařval hromovým hlasem: „Místo pro krále!“

Paprsek z energetické zbraně roztavil ocelový povrch podlahy v chodbě přímo před Dantonovým nohama.

Svobodný obchodník se jen pohrdavě usmál a zvedl prázdné dlaně.

Pak učinil další krok a tentokrát Gurradové nevystřelili.

Danton se otočil, obešel jednoho z vojáků, který šel za ním, a otáčel ho před Gurrady tak, aby se mohli přesvědčit o jeho tělesné stavbě.

Zdálo se, že pochopili.

Jejich velitel se lehkým dravčím krokem oddělil od skupiny a připravený ke skoku se lehce nahnul dopředu.

Roi věděl, že teď záleží jen na něm. Jestli se mu podaří přesvědčit mladého velitele o přátelských úmyslech Pozemšťanů, mají vyhráno. Pokud se mu to nepodaří, znamená to konečnou prohru. Velitel nevypadal na to, že by se dal zadržet neustálým odporem Pozemšťanů.

„Prosím techniky s myšlenkovým projektorem!“ zavolal Danton a okamžitě se díval do ústí hlavně. „Jen klid,“ pokoušel se přesvědčit Gurrada. „Provedeme jen pokus, příteli.“

Přistoupili tři technici. Nesli bedničku, ze které vyčnívaly

kabely se stříbřitě se lesknoucími kontakty.

Pod dozorem guerillových bojovníků pak uvedli přístroj do provozu. Postavili jej na teleskopický stativ a aktivovali obrazovky na přední a zadní straně. Přístroj pracoval na principu zesílení mozkových vln a přeměně představ na elektronické kmity, které vytvářely obraz podobný televiznímu a byly projektovány na monitory. Tento přístroj býval s úspěchem nasazován v případech, kdy z různých důvodů nebylo možné použít obvyklé translátory. V každém případě se používaly jen při prvním kontaktu s inteligentními obyvateli neznámé planety. Zde stáli Pozemšťané proti bytostem, které se vyznačovaly nezkontnou touhou po svobodě, hrdostí a současně předpojatostí vůči cizincům...

Roi Danton uchopil jeden kabel a přiložil si k hlavě stříbrnou destičku na jeho konci. Z výrazu tváře Gurrada nebylo možné odhadnout, co si o těchto přípravách myslí, ale nepřerušil je.

Jeden z techniků zapnul přístroj a s pohledem na stupnice přikývl. Roi se pokusil soustředěně myslet na to, co by chtěl Gurradům sdělit.

Na obrazovce se nejdříve objevil spirální útvar Mléčné dráhy. Galaxie se nekonečně pomalu otáčela a při tom se objevily dvě hvězdokupy na jejím okraji. Při dalším otočení se přiblížily a původní obláčky se nyní jeví jako trpasličí galaxie, jejichž spirální ramena byla otevřenější než u Mléčné dráhy.

Pak Mléčná dráha a obě trpasličí galaxie zmizely.

Roi se soustředil ještě silněji a námahou mu po tváři stékal pot. Na monitorech se opět objevila Mléčná dráha a obraz nyní vyvolával dojem, jako by do něj divák vlétal, až se zastavil u planety Nová

Luna v planetární soustavě Jellicovy hvězdy. Roi myslel na obřího robota, kterého pojmenovali OLD MAN a na oblaka hypnokrystalů, která se pomalu snášela na město Jelly City.

Příští obrazy ukazovaly ztotočené lidi, kolonisty z planety Země, kteří se usídlili na planetě Nová Luna a pod vlivem krystalových agentů se stali automaty bez vlastní vůle.

Pak se na obrazovkách objevil průnik pozemských lodí do Velkého Magellanova mračna, zničení planety Danger I a bombardování Moduly II.

Na závěr se Roi Danton opět soustředil na obraz domovské galaxie. Pak si strhl z hlavy kontakt a pohlédl na velitele Gurradů.

Bytost s lví hřívou pronesla něco, co znělo jako „trikort“.

Danton se domníval, že to je jeho jméno a později se ukázalo, že tomu tak skutečně je.

„Příteli Trikorte! Teď ukaž svoje myšlenky!“ vyzval jej Danton a podal mu kabel.

Gurrad pochopil.

Odložil zbraň a bez zaváhání si přiložil kontakt k hlavě.

Roi Danton napjatě hleděl na obrazovku.

Nejprve se objevily nejasné obrysy Mléčné dráhy z pohledu z Velkého Magellanova mračna. Obraz byl trochu jiný než Roiův, ale to bylo pochopitelné. Gurradové znali Mléčnou dráhu jen z dálky a válka s Perliány a krystalovými agenty jim znemožňovala astronomické výzkumy.

Najednou se přes třpytivou projekci Mléčné dráhy promítlo označení, které Pozemšťané nosí na přilbách: Dva paralelně probíhající pruhy, které se k okraji přilby zašpičatují.

Obraz zmizel.

Místo něj se objevila projekce Velkého Magellanova mračna, a to velice přesná. Danton z toho pochopil, že Gurradové svou domovskou galaxii dobře znají. Původní domněnka, že guerilloví bojovníci jsou původními pány Velkého mračna nebo dokonce obou Magellanových mračen, se tím prakticky potvrdila.

Přes galaxii se projektoval symbol Gurradů: Rudá koule - nebo co to vlastně bylo - kterou protíná šíp.

Roi Danton porozuměl. Trikort chtěl vyjádřit, že Pozemšťané patří do své Mléčné dráhy, zatímco Velké Magellanovo mračno je doménou Gurradů.

To ale bohužel nebylo všechno.

Příští obraz ukazoval pozemské vojáky, jak odevzdávají zbraně a s rukama nad hlavou jdou do zajetí.

Roi přistoupil k přístroji a uchopil svůj kabel. Na obrazovce se okamžitě objevil jiný obraz: Gurradové a Pozemšťané bok po boku míří svými zbraněmi na shluk krystalů.

Trikort zavrčel.

Projekce Dantonových myšlenek zmizela. Místo ní se objevil velký sál s amfi-teatrálně uspořádanými sedadly. Pozemšťané beze zbraní byli uváděni dovnitř oz-

brojenými Gurrady a dovedeni k tribuně, na které seděli Gurradové se šedivými hřívami.

Velitel chtěl patrně naznačit, že není oprávněn rozhodovat o osudu Pozemšťanů. Danton projektoval přes obraz symbol Pozemšťanů.

Trikort si strhl kontakt z hlavy a okamžitě zahájil palbu.

Dorozumění bylo nemožné.

4.

Zdánlivě z ničeho se vynořil svazek dvaadvaceti pozemských lodí, důkladně vyzbrojených kulových obrů. Lodě okamžitě po opuštění lineárního prostoru zrychlily a pustily se do pronásledování hruškovitých plavidel.

Jakmile Atlan obdržel přesné údaje ze zaměřovačů, zbledl.

Gurradové rozdělili svazek do dvou přibližně stejných skupin, přičemž vzdálenost obou skupin se neustále zvětšovala.

„Z toho je jasné, že nás lokalizovali," poznamenal kapitán lodi Merlin Akran, který seděl s Atlanem u mapového stolu a probíral s ním možnosti dalšího postupu.

Arkonidan zavrtěl hlavou. „Nemyslím, plukovníku. Jsem přesvědčený, že Gurradové se rozdělují ze zvyku, aby setřáslí eventuální protivníky. Uvědomte si, že vedou guerillovou válku. To znamená, že nejsou schopni postavit se nepříteli v otevřeném boji a nejspíš jsou nuceni chránit svou základnu před krystalu. Musí se snažit, aby její poloha zůstala tajemstvím pro Perliány. Myslím si dokonce, že posádky jejich lodí polohu základny neznají, aby ji v případě zajetí nevyzradili pod hyposugestivním

vlivem krystalů. Přesná data mají nejspíš jen nejvyšší velitelé a ti v případě zajetí spáchají sebevraždu."

„Rozumím," poznamenal Akran. „U tohoto dělení nezůstane."

„Přesně toho se obávám, plukovníku. Jestliže se roj opět rozdělí, musíme se rozdělit taky. V konečné fázi to znamená, že můžeme pronásledovat dvaadvacet hruškovitých lodí, zatímco zbylých dvě stě sedmdesát osm unikne. Jak zjistit, ve které lodi je Velký administrátor?"

„Musíme je vyzvat, aby se nám ohlásili."

„Ano, i když riskujeme prozrazení. Doufejme, že oni ještě mají možnost se ozvat."

protože šest jeho mužů zůstalo ochromeno a ve stejném okamžiku zavelel Trikort k útoku.

Jeho muži s chraptivým řevem vyrazili kupředu. Svou jistotu patrně čerpali ze skutečnosti, že Pozemšťané používají jen paralyzéry. Tentokrát se jim podařilo proniknout do haly, ale vtom byli zavoláni zpět.

Příčka se hermeticky uzavřela.

„Náš gurradský přítel je velmi chytrý," poznamenal Perry Rhodan. „Chtěl jsem, jeho lidi nalákat dovnitř. Tady bychom je rychle porazili."

Tato domněnka nebyla nijak přehnaná. Podstavce konvertorů nabízely dobré úkryty, zatímco Gurradové nemohli mířit na přístroje, nutné k pohybu lodí. „Jsme v pasti, grandseigneur," poznamenal Roi Danton.

Kovově znějící rána oznámila uzavření i nouzového východu. Bez použití výbušnin a ničivých zbraní nebylo možné počítat s únikem.

Pozemšťané se zoufale bránili. Arl Huron podnikl s dvanácti muži výpad, kterým donutil útočníka ustoupit o sto metrů.

I Gurradové používali nyní jen paralyzátory. Roi Danton z toho vyvozoval, že ani oni navzdory vší nedůvěře nechtějí zabíjet. Trikort si patrně uvědomil, že lidé by se mohli stát jejich spojenci, ale nebyl kompetentní k žádnému rozhodnutí.

Nadporučík Huron se musel stáhnout,

„Jedna kilogramová plechovka energetických tablet, jedna pětikilová bedna syntetického proteinového koncentráту, deset superparalyzujících útočných granátů, patnáct zásobníků pro paralyzátor UG III, dvě vzduchovky se zkrácenou hlavní...”

Oro Masut vzhlédl od hromady výstroje. „K čemu vzduchovka, pane kolego? Chcete se věnovat sportu?”

„Vzduchovky mají nedoceněnou výhodu, že při výstřelu dávají jen malou ránu. Luk a šíp by mi byl milejší, ale ty nepatří k vybavení výsadkového komanda.”

„Ale k čemu?” zeptal se znovu Oro. „Myslím, že nebudeme potřebovat zbraně se smrtícím účinkem. Tyhle vzduchovky jsou schopné prorazit pancíř!”

„Nechte se překvapit, kamaráde. Doufám, že jste nezapomněl na drátěný kartáč.”

„Tomu taky nerozumím. Budeme odstraňovat rez?”

Melbar se dotkl svého srpovitého hřebínku vlasů. „To chcete, abych tu pobíhal neupravený?”

Oro Masut se vrátil k rovnání zásob. „Detektor prázdných prostor, translátor, čtyři uzené hovězí půlky...”

„Pozor!” zazněl Rhodanův hlas, „nejspíš dojde k tranzici. Všichni se položí na zem. Kdo bude první...”

Oro Masut pocítil tlak v zátylku. Otřepal se a rozhlédl. Rhodan, Danton a vojáci leželi zkroucení na zemi. Jen Kasom stál.

Oba Ertrusane se dorozuměli pohledy. Odstoupili od hromady výstroje a každý šel k jednomu vchodu. Tam se postavili se svými těžkými paralyzátory a čekali na útok Gurradů.

Oro se starostlivě ohlížel na svého pána, který se pohnul a zasténal. Nemohl mu pomoci a nesměl opustit místo.

Po chvíli zazněly první výkřiky mužů, kterým se vracelo vědomí. Během pěti minut se ke dveřím mohly postavit dvě třetiny vojáků a Ertrusané se vrátili ke své práci.

Rozhodující okamžik musel přijít každou chvíli.

Po třetí tranzici se z hyperšoku vzpamatovalo jen šest Pozemšťanů. Ostatní byli v bezvědomí.

Čtvrtý tranziční šok!

Oba Ertrusane obešli šest mužů, kteří se sotva vzpamatovali z minulého. Tentokrát jej nepřestáli ani oni.

Kasom zaklel a Masut se ušklíbl, ale vyšlo to dost žalostně.

„Na Gurrady hyperšoky vůbec nepůsobí!“ ulevil si Kasom.

„Čtyři šoky teda rozhodně ne,“ souhlasil Masut. „Zdá se, že se připravují ke konečnému útoku. Bylo to od nich chytré, že si počkali po tranzici. Teď to budou mít snazší.“

„To teda ne, protože my hrajeme falešně!“ připomněl Kasom.

„Ne tak hlasitě!“ napomínal ho Masut. „Nemusejí vědět, že jsme v pořádku!“ Současně hodil vak se svou výstrojí na vznášející se antigravitační plošinu. Bzučení projektoru zesílilo, jak automat vyrovnával váhu zátěže.

Kasom zkontroloval uzavření svého bojového oděvu, zapnul letový agregát a vznesl se ke stropu.

I Oro zaklapl přilbu a směřoval antigravitační plošinu za Kasomem. Pustil ji až těsně u stropu, kde se bez pohybu vznášela. Oro a Melbar se zastavili vedle příčky ve stropě, určené patrně pro přisun náhradních dílů a materiálu. Nyní byla tato příčka chráněná paralyzačním polem.

Oba Ertrusane uchopili dva trychtýřovité přístroje z Kasomovy tajné speciální výstroje. V podstatě to byly zcela jednoduché aparatury, které ale vytvářely nezvykle silné, nastavitelné magnetické pole.

„Začneme se stupněm jedna,“ řekl Melbar Kasom. „Když to nebude stačit, postupně zvýšíme výkon. Ale nejpozději u čtyřky musí tahle příčka povolit.“

„Hlavně dejte pozor, abyste neuletěl, až se dostanete do paralyzačního pole,“ poškleboval se Masut.

Málem k tomu došlo. Ertrusanovo tělo se křečovitě napjalo, ale Kasom se dokázal silou vůle ubránit.

„Rychle!" zašeptal, „dlouho to nevydržím!"

Oro Masut zesílil výkon agregátu ve svém batohu. Jakmile se dostal do paralyzačního pole, ucítil bolest, jako by jej proťal rozžhavený nůž. Protože byl na to připravený, pole na něj nemělo tak ničivý účinek jako na Kasoma.

Se zaťatými zuby se dali do práce. Trychtýřovité otvory byly přitisknuty na příčku s kovoplastovým povrchem, a pak Kasom sykl: „Teď!"

Oro Masut nastavil regulátor na jedničku. Trychtýř v jeho ruce se začal chvět.

„Dvojku!" téměř zasténal Kasom.

Chvění zesílilo, příčka skřípěla - ale vydržela.

„Stupeň tři!"

Zámek příčky s velkým rámusem odskočil, samotná křídla dveří byla vymrštnuta vzhůru a konečně spadla vedle otvoru.

Ertrusane prolétli otvorem a spokojeně na sebe mrkli, i když stále byli v paralyzačním poli.

Guerilloví bojovníci nemohli tušit, že pole, které příslušníky jejich rasy ochromí na několik hodin, je pro Ertrusany snesitelné.

V každém případě u této stropní příčky nikdo nebyl, jen přístroj, který měl udržovat konstantní hodnotu pole.

Pak opravili příčku tak, aby se na první pohled nedalo říct, že byla násilně otevřená.

Konečně opustili oblast působení paralyzátoru a pustili se do hledání vhodného úkrytu.

Do haly pod nimi vnikali první Gurradové.

„Klid!" zašeptal Kasom a přiložil si ukazováček na rty.

Oro Masut uchopil rukojeť antigravitační plošiny a zadržel dech.

Poté, co asi před půlhodinou opustili halu s konvertory, se při dodržení veškerých bezpečnostních opatření pustili nazpět do zádového sektoru hruškovité lodi.

Počítali s tím, že je Gurradové rozhodně nebudou hledat v místech, odkud s takovou námahou předtím unikali.

Nyní stáli v chodbě mezi vnitřními stěnami, ve kterých byly střídavě na levé a pravé straně úzké vchody. Jeden ze vchodů musel vést k antigravitační šachtě, ale nebylo jisté, jestli za dveřmi nestojí Gurradové.

V průběhu posledních několika minut zaslechli různé zvuky: hlasy, dupot nesčetných nohou a rachot nákladních vozíků, kterými Gurradové rozváželi stravu a náhradní díly do různých částí lodě.

Náhle nastalo naprosté ticho.

Kasom a Masut na sebe tázavě pohlédli.

„Tak dobře," zabručel Kasom, „zkusíme to. Zapněte deflektor."

Oro roztáhl ústa k ironickému úsměvu. Generátory deflektorového pole je sice oba učiní neviditelnými, ale nijak nezamaskují antigravitační plošinu.

Melbar Kasom zatím odjistil příčku. Hermeticky uzavřená křídla dveří se s mlaskavým zvukem oddělila a Kasom prostrčil hlavu vzniklým otvorem.

„Vzduch je čistý," zašeptal a vykročil. Ukázalo se, že Gurradové při stavbě své lodi nepomysleli na to, že by se jednoho dne pokoušel dveřmi pro mužstvo projít obyvatel Ertrusu. Masut musel Kasoma postrčit nešetrným kopnutím - Čímž mu jen vracel nedávnou podobnou „pomoc".

Oro si odepl opasek se zbraněmi a prošel relativně pohodlně, a teprve pak za sebou protáhl plošinu s výstrojí.

Příčku zase za sebou pečlivě zavřeli a tiše našlapovali k nejbližšímu ohybu chodby.

Oro Masut vyhlédl zpoza rohu a polekaně se stáhl zpátky. „Nákladní vozík!" sykl.

Kasom zaklel. V chodbě nebyla žádná možnost úkrytu a k prvnímu rozdvojení chodby bylo příliš daleko.

Nezbylo jim nic jiného než se přitisknout zády ke stěně a plošinu s výstrojí držet mezi sebou tak, aby na ni působilo jejich deflektorové pole.

Sotva v největším spěchu dokončili tyto přípravy, už kolem

nich přejel vozík. Kola byla opatřena pneumatikami, ale patrně měla zničená ložiska, protože strašlivě skřípěla.

Řidič vozíku se svýma šikmýma očima nedíval napravo ani nalevo, zato Oro Masut a Melbar Kasom vyvalili oči.

Na vozíku bylo čerstvé maso.

Kasom se rozběhl za vozíkem a hned se zase vrátil s ohromnou kýtou nějakého jatečního zvířete.

Oro jen vyčítavě zavrtěl hlavou.

Po delším hledání konečně našli ideální úkryt v místnosti, kde byly umístěny pumpy přistávacích hydraulických vzpěr.

Přestože tam bylo málo místa, alespoň pro Ertrusany, nikde neprocházel proud, protože zařízení pracovalo na mechanic-ko-hydraulické bázi.

Tady se rozhodli počkat do doby, než loď někde přistane.

Oro Masut se probudil, protože jej něco tlačilo do boku. Nadzvedl se a zapnul svítilnu na hrudi.

Zjistil, že se ve spánku odkulil pod hlavní rouru pumpy přesně do místa, kde vystupovala ocelová páka přetlakového ventilu.

Přesunul se zase na své původní místo, ale tam se zatím roztáhl Kasom. Ted' už bylo jasné, proč se Oro odkulil. Kasom ho určitě ve spánku odstrčil, aby měl víc místa.

Oro chvíli přemýšlel, jestli má svého společníka odkopnout nebo si jít lehnout pod rouru, ale pak pomstu odložil. Ostatně to Kasom určitě neudělal schválně.

Opatrně přešel přes Kasoma k patici přistávací vzpěry, kde bylo dost místa, a opět usnul.

Když se probudil a pohlédl na hodinky, zjistil, že spal třináct hodin.

Prudce vyskočil a teprve na poslední chvíli si uvědomil, že těsně vedle něj spí Kasom. Jenže jeho nohy nedopadly na měkké tělo, ale na ocelovou podlahu.

Oro zapnul svítilnu na své hrudi.

Melbar Kasom v úkrytu nebyl. Jen napůl vyprázdněná

plechovka potravinového koncentrátu svědčila o tom, že se důkladně nasnídal.

Pak ale opustil prostor hydraulického zařízení.

Oro v duchu nadával. Opuštění bezpečného úkrytu jen proto, aby se člověk porozhlédl po lodi, považoval za trestuhodnou lehkomyšlnost.

Oro opatrně otevřel úzká dvířka. Tento prostor musel být naprosto dokonale oddělen od nitra lodi, protože těsnění přistávací vzpěry sousedilo přímo s volným prostorem. Jakákoliv netěsnost by okamžitě způsobila ztrátu vzduchu a změny tlaku.

Teprve po pečlivém uzavření vnitřní příčky se Oro otočil k vnějším dveřím. Stěna z ocelového plátu, silného pět centimetrů, se s krátkým zasyčením rozjela do strany.

Venku svítilo jen několik červených nouzových světel.

„Kasome!“ zavolal Oro tlumeně.

Žádná odpověď.

Odněkud shora znělo nepřetržité dunění motorů. Lod' se musela nacházet stále na cestě.

Masut uvažoval, co má udělat. Jeho společník mohl být napaden, mohl uniknout do přední části lodi, mohl být zajat, ale neprozradil úkryt.

V podstatě se mohlo stát cokoliv.

Oro Masut se rozhodl počkat. Aspoň jeden z nich musel provést Rhodanův tajný plán, jinak byli ztraceni.

Vrátil se do místnosti k čerpadlům a vytáhl cosi ze svého batohu. Pak se skryl za automatický hasicí přístroj, který byl upevněný na stěně.

Netrvalo dlouho a na zrezavělém točitém kovovém schodišti, vedoucím ze strojovny k přistávací hydraulice, zazněly kroky.

Oro Masut odjistil svůj paralyzátor a přitiskl se zády ke stěně.

Nad ním to zaskřípělo, a pak bylo zase ticho. Teprve po chvíli se v horní třetině schodiště cosi pohnulo.

Oro se naklonil dopředu, namířil a zavolal: „Stůj! Kdo tam?“

Nahoře něco cvaklo a vedle Ora zasyčel paralyzační paprsek.

I Masut stiskl spoušť a postava nahoře na schodech se zapotácěla. Pak to zapraštělo, zaskřípělo a točité schodiště se s řinčením složilo na hromadu zprohýbaného kovu. Zpod ní se hrabal Melbar Kasom a strašlivě nadával.

„Jste to vy, Masute?“ divil se Kasom s trochu ochraptělým hlasem a setřásal ze sebe rez.

„Totéž se ptám já,“ odpověděl Masut a jen stěží skrýval škodolibý úsměv. „Jak jste mohl odejít a nic mi neříct?“

„Vy jste ale taky odešel,“ pokusil se ospravedlnit Kasom.

Oro nad takovou opovážlivostí zalapal po dechu a se zadostiučiněním řekl: „Díky své nedisciplinovanosti jste aspoň spadl i se schodištěm.“

„Ale jen proto, že jste po mně střílel!“ protestoval Kasom. „Kvůli tomu jsem ztratil rovnováhu a stará konstrukce nevydržela.“

„Vy jste vystřelil první!“ bránil se Oro.

„To bylo jen reflexivní jednání po tom, co jste na mě zavolal. Mohl to být Gurrad.“

„Gurrad, který mluví interkosmem, jo? Toho jste nahoře hledal, co?“

„Nechme dohadování!“ Kasom mávl rukou. „Chtěl jsem se podívat do konvertorové haly, ale nedostal jsem se tam. Tak jsem prošel nákladní prostory. Posádka lodi se už o osvobozené postarala. Poskytla jim lékařskou péči a navařila kaši.“ Kasom se otrásl. „Něco takového bych nejedl ani kdyby mi hrozila smrt hladem.“

„To se lehce říká s plným žaludkem,“ poznamenal vážně Masut. „Kdoví, jestli brzy nebudeme odkázáni na podobnou stravu.“

„My...? podivil se Kasom. „Zatím máme dost koncentrátů i hovězího.“

Masut pohlédl na zřícené schodiště. „Až Gurradové objeví tohle, bude konec s masem i s chutnými, vysoce výživnými koncentráty.“

Melbar musel uznat, že udělal chybu. „Teď abychom se

přemístili do prostoru k jiné přistávací podpěře."

Oro Masut souhlasil. Sbalili svou speciální výstroj a přitom byli nuceni konstatovat, že spotřebovali více než polovinu zásob potravin - i když jimi šetřili. Ertrusane prostě měli velkou spotřebu, což souviselo s jejich tělesnou stavbou a fyzickou kondicí a umožňovalo jim vysoké nasazení. To, co by dvěma Pozemšťanům stačilo na čtrnáct dní, spotřebovali Ertrusane za tři dny.

„Je načase, abychom někde přistáli," prohlásil zachmuřeně Kasom. „Jinak se budeme muset vloupat do chladicí skříně."

„To honem pusťte z hlavy. Gurradové si zásoby jistě hlídají, aby jim je osvobození nevyplenili."

Melbar si Dantonova osobního strážce chvíli prohlížel, a pak řekl: „Vy jste stejně strašný pesimista, Masute. Prosím vás, nechte mi aspoň nějakou naději!"

O hodinu později změnili stanoviště. Hydraulická komora další vzpěry se v ničem nelišila od předchozí, jen točitě schodiště chybělo. Jeho zrezivělé zbytky ležely u stěny.

Melbar Kasom poznamenal: „Myslím, že jsme se stěhovat nemuseli. Na téhle kocábce by zřícené schodiště nikoho nepřekvapilo."

5.

CREST IV a loď FRANCIS DRAKE se pohybovaly za svazkem devíti hruškovitých lodí. Šlo o největší skupinu, která zbyla z původní flotily.

Už po třetí tranzici muselo být Atlanovi jasné, že vyhlídky Perryho Rhodana, Roie Dantona a stovky mužů výsadkového komanda se povážlivě zmenšují.

Když se pak po čtvrté tranzici sešly obě lodě s osmi křižníky 82. smíšeného stabilizačního svazu, tyto vyhlídky klesly téměř na nulu.

Rematerializované hruškovité lodi se rozlétly do všech stran jako vystřelené broky. Osm lodí zdaleka nemohlo stačit k pronásledování každé z nich.

Atlanovi nezbývalo nic jiného než dát kapitánům rozkaz, aby

počkali na příští strukturální otřes při vynoření, a pak se rovnoměrně rozdělili do prostoru, ve kterém dojde k rematerializaci. Pak měli zůstat v relativním klidu a registrovat a vyhodnocovat strukturální otřesy, a to tak dlouho, až zaniknou. Pak se snad podaří najít poslední pozice hruškovitých lodí a s nimi i základnu guerillových bojovníků, kam mají být nejspíš dopraveni Pozemšťané.

Jenže Atlan nemohl vědět, že základna Gurradů zdaleka není jen jedna...

Po deváté tranzici zvedl Kasom hlavu a pozorně poslouchal. Oro Masut instinktivně sáhl po zbrani.

„Co je? Přicházejí Gurradové?"

Specialista USO mávl rukou.

Po několika minutách se spokojeně usmál. „Lod' zpomaluje. Víte, co to znamená?"

Dantonův osobní strážce to věděl. Jestliže hruškovitá loď zpomalovala, pak se s největší pravděpodobností blížila k cíli, jímž byla mytická základna guerillových bojovníků.

Na tento okamžik čekali Ertrusane čtyři dny. Po celou tu dobu si představovali, jak budou tančit radostí, až se naskytne příležitost opustit malý a temný úkryt.

Když k tomu došlo, neudělali nic. Neskákali radostí a nejásali nadšením.

Najednou museli myslet na to, co je čeká, jestli je na planetě dýchatelný vzduch nebo zda se hruškovitá loď kvůli přetížení při přistávání nepoškodí.

Jejich zásoby potravin byly téměř vyčerpané. Jeden den mohli ještě vydržet, pak už by se museli po něčem poohlédnout.

„Navrhuji, abychom se vyspali. Po přistání budeme potřebovat hodně sil," řekl Kasom a Oro Masut okamžitě přikývl, i když jindy si nedokázal odpustit posměšné poznámky.

Natáhli se na tvrdé podlaze a zavřeli oči.

Masut nemohl usnout, protože mu v hlavě strašily události posledních tří měsíců: Sřet s Perrym Rhodanem kvůli planetě Rubin, kterou objevil Roi Danton a těžil na ní drahocenné

howalgonium. Přímo tragické nedorozumění, kterému padl za oběť obří robot OLD MAN, když viděl, jak na planetě Rubin bojuje Pozemšťan proti Pozemšťanovi, nasazení komanda proti OLD MANOVI a poznání, že největší a nejučinnější ze všech bojových robotů je dílo lidských rukou, postavené proto, aby z hlubin minulosti chránilo bezpečí Solárního impéria a poznání, že tento robot nyní stojí proti lidstvu. Nečekané vynoření nebezpečí, o kterém se věřilo, že dávno nehrozí, totiž hypnokrystalů neboli krystalových agentů, jak se jim mělo správně říkat. Převzetí OLD MANA krystalovými agenty. Výpad krystalů na kolonii Nová Luna, který byl krytý tisíci ultrabojových lodí supermoderní galaktické třídy, pronásledování čtyř ultragigantů z OLD

MANA, které Pozemšťany zavedlo do Velkého Magellanova mračna. Objevení planety krystalů Danger I. První kontakty s Gurrady, kteří vedli zoufalou guerillovou válku proti hypnokrystalům a jejich pánům. Vypátrání programovací planety Modula II. Srážka s Perliány, pány krystalů a Generálů, kteří byli otroci nejen Perliánů, ale i hypnokrystalů. Celý řetěz nedorozumění mezi Pozemšťany a Gurrady, kteří by se měli stát bratry ve zbrani v boji proti společnému nepříteli, ale zatím bojovali proti sobě, protože guerilloví válečníci Velkého Magellanova mračna byli od přírody krajně nedůvěřiví...

Oro Masut nepocítil, kdy sklouzl do spánku, ale vzpomínky se mu smísily se sny, většinou nepříjemnými.

Probudil ho prudký náraz.

Taky tu cosi pronikavě syčelo.

Masut vyskočil a zapnul si svítilnu na hrudi. Podlaha pod nohama se jim pohupovala jako paluba námořní plachetnice.

Lod' přistávala. Sykot a chvění podlahy bylo způsobeno vysunováním vzpěr.

Oro vykročil ke svému společníkovi, který ještě spal - a šlápl do prázdna.

V posledním okamžiku se chytil okraje podivného otvoru, který tu dříve nebyl.

To už se probudil i Melbar Kasom.

Chvíli to ještě trvalo, než na sebe Oro Masut upozornil, ale pak už jej Kasom popadl za zápěstí a vytáhl nahoru. „Gratuluji!“ řekl pak a uznale poplácal svého druha po rameni.

„K čemu?“

„Našel jste ideální východ.“ Zároveň poklekl na okraj otvoru a naznačil Masutovi, aby udělal totéž.

Ted' už i Masut viděl světlo a v něm kousek spálené půdy.

Kasom se zvedl. „Takže si můžeme spakovat kufry a vypadnout z tohoto pochybného hotelu. Máte snad něco proti tomu, Masute?“

Oslovený jen němě zavrtěl hlavou.

O několik palub výše ozbrojení Gurradové shromažďovali zajatce.

Perry Rhodan nemohl učinit nic, čím by zlepšil postavení svých mužů. Byl odzbrojen jako všichni ostatní. Guerilloví bojovníci mu nemohli vzít jen bojovou kombinézu a několik součástí speciální výstroje, protože ty si odnesli Melbar Kasom s Oro Masutem.

„Co asi ti dva Ertrusane ted' dělají?“ zašeptal králi Svobodných obchodníků.

„Nemám ponětí, grandseigneur. Jen doufám, že je nechytli.“

„Nemyslím. V tom případě...”

Jeden z Gurradů chtěl zajatce umlčet pažbou zbraně. Udeřil ho tak nešetrně, že Rhodan sklesl na kolena.

Roi se prudce otočil.

Gurrad viděl rozhodnost v jeho očích a chtěl ustoupit, ale to už mu Svobodný obchodník vyrazil zbraň z ruky, popadl jej a mrštil jím o zem.

Tři další Gurradové se vrhli na Roie.

Bránil se všemi silami, ale proti přesile neměl šanci. Gurradové ho pustili až v okamžiku, kdy hrozila všeobecná vzpoura zajatců.

Pozemští vojáci byli zatlačeni zpátky a kdyby se byl Roi

nezvedl, nastalo by krveprolití.

Perry Rhodan podepřel Svobodného obchodníka a setřel mu z tváře krev. „To nebylo příliš chytré," řekl a nestaral se o varovné zavrčení stráží, „ale přesto vám děkuji."

Roi se pokusil o úsměv, který se mu nepodařil. Na dotaz zdravotníka, jestli nemá něco zlomeného, odpověděl: „Mám pevné kosti - pravé pozemské!" a ze strany mrkl na Rhodana.

Gurradové hulákali něco ve své nesrozumitelné řeči a Rhodan zalitoval, že se jim až dosud nepodařilo naprogramovat translátory na tento jazyk. Mluvené slovo považoval za nenahraditelné, i když disponovali nejlepšími myšlenkovými projektory. Teď byly translátory v rukou Gurradů, kteří se o ně očividně nestarali.

Opět se objevil kapitán lodi Trikort.

Naklonil se nad nosítky, na kterých odnášeli bojovníka zraněného Roiem Dantonem. Podle jeho gest bylo patrné, že tomuto muži vytýká jeho jednání.

Pak přistoupil k Perrymu Rhodanovi, zkoumavě se na něj zadíval a gesty se omluvil za nešťastnou příhodu.

Roi byl jako na trní. Jestli velitel Gurradů rozpoznal v Perrym Rhodanovi velitele Pozemšťanů, bylo zle.

Ale Gurrad si to patrně nemyslel. Promluvil k Roiovi několik nesrozumitelných slov a zmizel.

Strážci se nyní chovali o něco slušněji, zároveň ale nenechali nikoho na pochybách, že jejich rozkazy musí být splněny.

Zajatci byli posláni výtahem dolů a shromážděni u ohromných vrat.

Když se jejich křídla rozjela, dovnitř vnikl ledový chlad. Alespoň to tak připadalo lidem, kteří mnoho dní žili v plně klimatizované lodi.

Lehké uniformy nemohly zajatce zahřát.

Proto taky vykročili ještě rychleji, než je pobízeli strážci. Ale zase se mohli pořádně nadechnout.

„Vypadá to, že základna bude hezky daleko," poznamenal Art Huron při pohledu na pustou, červenohnědou kamenitou

krajinu, která se táhla kolem přistávací plochy do dálky několika kilometrů.

„Myslím, že to je jen mezipřistání," domníval se Roi Danton. „Nebo vy snad vidíte budovy, obranné pevnosti nebo něco podobného?" otočil se na Velkého administrátora.

„Nechme se překvapit," odpověděl Rhodan. „Slunce je nejspíš podobného typu jako u planety Země."

Přimhouřenýma očima se podíval nahoru, kde na obloze stálo žluté slunce. Jeho paprsky moc nehřály a teploměr na Rhodanových hodinkách ukazoval plus tři stupně Celsia.

„Doufejme, že nebudeme muset nocovat pod širým nebem," dodal Rhodan.

Zdálo se, že Gurradům vadí chlad stejně jako Pozemšťanům. Strážní šli rovněž rychle a brzy téměř běželi po holé kamenité půdě, kterou jen místy pokrýval lišejník nebo řídké trsy trávy.

„Ještě štěstí, že gravitace je tady nižší než na Zemi," poznamenal v běhu Roi Danton. Odhaduji ji tak na 0,8 g."

I Perry Rhodan vnímal menší gravitaci s ulehčením, protože strážci je nyní hnali po cestě, stoupající vzhůru.

Asi po čtvrt hodině uviděli na konci nezpevněné cesty vstup do jeskyně. Vedle něj stáli na stráži Gurradové v silných kožených oblecích. Za několika kameny bylo postaveno samohybné dělo.

„Vypadá to jako lepší pirátská jeskyně," poznamenal Art Huron s despektem.

Perry Rhodan tuto poznámku nijak nekomentoval, ale i on byl zklamán, že byl dopraven na zcela bezvýznamnou základnu. Nezdálo se, že by tu měli příležitost jednat s osobami, které mají rozhodující slovo.

Zatímco jejich strážci podávali hlášení strážným u vchodu, Velký administrátor se otočil a zadíval se přes hruškovitou loď na druhou stranu obrovité kotliny. I tam se téměř kolmo k nebi zvedaly červeno-hnědé, holé skalní stěny. Jejich výšku odhadoval na tři tisíce metrů, průměr kotliny na dvacet kilometrů.

Před vchodem do jeskyně přistál kluzák, ze kterého vystoupil Trikort. Dlouho a s mnoha prudkými gesty jednal se strážci jeskyně.

„Nezdá se, že by tady byl nějak zvlášť vítaný," poznamenal Rhodan.

Roi přemýšlel, jestli se to týká Pozemšťanů.

Do jeho myšlenek vpadlo několik výstřelů do vzduchu.

Strážci cosi křičeli a kolona se pomalu, jakoby váhavě, dala do pohybu vstříc neznámému osudu...

Melbar Kasom a Oro Masut pozorovali tuto scénu z malé plošiny, vzdálené jen několik set metrů od vstupu do jeskyně.

„Možná je tohle nejprůhodnější okamžik k jejich osvobození," prohlásil váhavě Masut.

„Jaký by to mělo smysl?" odporoval Kasom. „My jsme jen dva a jaké máme potíže skrýt se a najít vodu a potravu! Co by si tu počala stovka mužů?"

Oro Masut se bezděky dotknul levého ucha, kde měl zabudovaný mikrofon. Touto cestou by se dověděli, kdyby Velkému administrátorovi hrozilo nebezpečí. Jeho pán, Roi Danton, měl miniaturní vysílačku, voperovanou do svalů levé paže, jak ji nosívali tajní agenti USO.

Melbar se pozadu odplížil z plošiny, která byla jejich pozorovatelnou. „Musíme se pokusit najít tady blízko nějakou jeskyni a zdroj vody," prohlásil.

Oro souhlasil, protože to byl rozumný návrh.

Oba Ertrusane se pustili po visuté stezce nad propastí. Museli postupovat velmi obezřetně, protože pod vahou jejich těl se mohly kameny uvolnit a hrozil pád do propasti.

Tu a tam se před nimi mihli tvorové podobní ještěrkám a neslyšně mizeli ve skalních puklinách. Když na ně dopadly svítlo slunce, jejich těla se namodrale leskla a oči se třpytily jako rubíny.

Jednou zahlédli i větší zvíře s načervenalou srstí, které se podobalo kříženci afrického stepního psa a australského

klokana.

„Masožravec!" zvolal nadšeně Kasom. „To znamená, že tu musí být lovná zvěř!"

Masut se chtěl nejdřív posmívat žravos-ti svého přítele, ale sám pocítil krutý hlad. Potraviny spotřebovali až na železnou zásobu. Pokud chtěli zůstat při síle, museli se vydat na lov.

Visutý chodníček náhle končil a před nimi se otvírala zdánlivě bezedná rozsedlina.

„Použijeme letové agregáty," navrhl Kasom. „A když už jsme k tomu nuceni, vylétneme trochu výš a porozhlédneme se."

Aktivovali antigravitační generátory a mikropohon siganské konstrukce, které jim prokazovaly neocenitelné služby.

Oro Masut starostlivě kontroloval stupnici, která ukazovala množství zásob stlačeného deuteria. Téměř polovina pohonné hmoty byla spotřebována při nasazení na Module II a na palubě hruškovité lodi. Pro překonání rozsedliny spotřebují jen nepatrnou část paliva, ale nemohli vědět, co je ještě před nimi a museli se svými zásobami zacházet velmi obezřetně.

Antigravitační plošinu se svou výstrojí vzali mezi sebe, zapnuli agregáty a přenesli se přes rozsedlinu.

Melbar Kasom přitom zahlédl vchod do jeskyně. Byl ve stínu, a tím téměř neviditelný.

Masut nejdřív uvázal jeden konec plastického lana na rukojeť plošiny a druhý obtočil kolem skalního výběžku, a pak rychle následoval svého druha.

Sotva strčil hlavu do jeskyně, varoval Kasoma: „Pozor, tohle je určitě doupě nějakého dravce!"

„Už jsem si všiml," odpověděl z dálky Kasom.

Ve stejném okamžiku se vzduch zachvěl ohlušujícím řevem, provázeným zuřivým funěním a drásavým skřípěním, zakončeným temným zaduněním.

Oro Masut popoběhl dopředu, aby měl lepší rozhled. Po několika metrech se jeskyně rozšiřovala a odněkud bylo slyšet zurčení vody.

V kuželu světla Masutovy svítilny, se objevil Melbar Kasom. „První pečínku bychom už měli," usmíval se spokojeně.

Oro s ulehčením konstatoval, že Kasom nemá nejmenší škrábnutí, a šel se podívat na původního obyvatele jeskyně.

Zvíře se podobalo pozemskému hnědému medvědovi, mělo ale větší uši a tlapy. Čumák ostře vystupoval a z pootevřené tlamy čněly ostré, nažloutlé tesáky.

Oro se sehnul a dotkl se hlavy zvířete. Bezvzádně spadla stranou. Kasom zabil medvěda jedinou ranou pěstí.

Masut se napřímil. „Někde jsem slyšel téci vodu. Možná by tu bylo ideální přístřeší. S tekoucí vodou..."

Světlo, které nechal klouzat kolem, odhalilo hladké, jako naleštěné stěny a zřetelné stopy po vodě. Za velkých dešťů byla jeskyně patrně zaplavena. Nasvědčoval tomu i jemný žlutý písek na zemi.

Po několika dalších metrech se jeskyně opět zužovala a poté rozšířila do téměř dokonale kruhového prostoru. Všude se válely hromady vybělených kostí a z místa vystlaného chuchvalci špinavé srsti vycházel nepříjemný zápach.

„Fuj tajfl!" ulevil si Kasom.

Masut se ušklíbl. „Budeme to muset vyházet, abychom si připravili teplé místo na přespání."

„Toho se raději vzdám," řekl Kasom. „Nejsem uklízečka."

„To nikdo netvrdí," uklidnil ho Masut a už lezl do kruhového otvoru, ze kterého vedla šikmo vzhůru úzká chodba. I její stěny erodovala voda.

Asi po deseti metrech se chodba trychtýřovitě rozšiřovala a ústila do další jeskyně. Když se Masut důkladně rozhlédl, mohl říci: „Dokonalý nouzový východ!"

Kužel světla z jejich svítilny osvětlil vodopád, který spadal z veliké výšky do úzkého otvoru ve skále, kde mizel. Bylo jasné, že při velkých deštích voda nestačí odtékat, ale patrně k záplavám nedocházelo nijak často, protože jinak by si zvíře tuto jeskyni nevybralo.

„Zůstaneme tady!" prohlásil Kasom. Během příští půlhodiny vynesli páchnoucí chuchvalce srsti i výkaly a jednoduše je shodili do rozsedliny. Nakonec mrtvé zvíře stáhli a nejlepší kousky masa si opekli.

Se svým postavením mohli být spokojeni - kdyby nebylo obav o osud zajatých kamarádů a Velkého administrátora.

„Jmenuje se nějak jako Akh, a o tom, co si má s námi počít, ví ještě méně než Trikort," hlásil Roi Danton po prvním výsledku.

Perry Rhodan se vyčítavě zadíval na Svobodného obchodníka. Zlobil se na něj proto, že ho zastupoval v roli velitele. Vadilo mu, že nemůže být aktivní - to se mu stalo poprvé.

Roi Danton a jeho lidé mu vysvětlili, že to dělají jen proto, aby ho ochránili, protože jako nositel buněčného aktivátoru je ohrožen nejvíc. Tento argument musel rozumně myslící člověk přijmout, ale Perry Rhodan spatřoval v jednání se svou osobou omezování svobody, odepření poslušnosti a insubordinaci, což všechno byla provinění, která byla před vojenským soudem trestána nejprísněji.

Ale zdálo se, že si to král Svobodných obchodníků nepřipouští. Podával hlášení, jako by Velký administrátor byl stále velitelem výsadkového komanda na Module.

„Používají náš myšlenkový projektor, grandseigneur. To naštěstí umožňuje sdělit jim jen to, co vědět smějí."

„Tak?" řekl jen Rhodan.

„Ano, grandseigneur. Pochopitelně se mě snažili zastrašit."

Poprvé od okamžiku jejich zajetí se Rhodan usmál. „Jak vás znám, pane Dantone, rozhodně se jim to nepodařilo."

„Jakmile se pokusili použít fyzické násilí, předvedl jsem jim na obrazovce jen červené rotující kruhy. To je přimělo, aby mě nechali na pokoji."

„Výborně!" zvolal Rhodan. „To musíme říci ostatním."

„Již se stalo, grandseigneur."

Velký administrátor se opřel a jeho obličej potemněl.

„Ovšem. Mě už tady nikdo nepotřebuje."

Roi Danton si vzdychl. „Nebud'te zahořklý. Kdybychom vás nepotřebovali nebo vás chtěli zbavit vašeho postavení, nebylo by nic snazšího než prozradit vaši funkci. Kolikrát vás mám ještě prosit, abyste se mi snažil porozumět?"

„Celý svůj život jsem vždycky sám rozhodoval o tom, co považuji za správné, monsieur. Je jedno, jaké argumenty uvedete a jak rozumně budou znít. Mám přece právo dělat své vlastní chyby a stát si za nimi. Každý příslušník ozbrojených sil Solárního impéria má povinnost bezpodmínečně vyplnit moje rozkazy, i kdybych těmito rozkazy bezprostředně ohrozil svou osobu. Vy jste sem přišel jako zcela cizí osoba a začal jste štvát moje vlastní lidi proti mně. To se považuje za velezra-du, monsieur, a muži, kteří poslechli vaše našeptávání, jsou buřiči!"

Roi zbledl, když vyslechl tato obvinění, která mu vmetl do tváře vlastní otec. V té chvíli jej o to víc zabořila nutnost zamlčet svůj původ. Ale obava, že by otec mohl přijít o aktivátor, byla silnější.

Vstal a přiškrceným hlasem ze sebe vypravil: „Beru na sebe veškerou vinu, kterou si zodpovím, jakmile pomine nebezpečí."

„Vidím východ!" překřikoval Kasom hučení vodopádu.

Oro Masut lezl po kluzké stěně pod padající vodou a rukama hledal výstupky, kterých by se zachytil.

„Už jdu!" zavolal a jakmile se dostal z dosahu vodopádu, zapnul mikrogravitátor a okamžitě se cítil lehký jako nafouknutý balóněk. Bez velké námahy překonal posledních dvacet metrů téměř kolmého skalního komínu, a na konci už mu Kasom pomohl ven.

Tam viděl, že voda vytéká z otvoru ve skále asi o padesát metrů výš a shromažďuje se v přirozené nádrži o průměru asi čtyřiceti metrů. Tato nádrž byla z jedné poloviny skrytá v nepříliš hluboké jeskyni, z druhé vystupovala ven ve skalním převisu.

Hluboko pod nimi leželo údolí, zalité načervenalým svitem slunce, zapadajícího za skály na protější straně. Jeho paprsky se

odrážely od lesklých ploch na opláštění hruškovité lodi, jejíž příď byla v přibližně stejné výšce jako oba muži.

Na dně kotliny se jako mravenci pohybovali Gurradové.

Masut vytáhl dalekohled, který patřil k jeho speciálnímu vybavení. Když se zadíval dolů, zjistil, že většina Gurradů, které vidí, jsou muži osvobození na Module II. Mezi přistávacími vzpěrami lodi stálo jen několik členů posádky hruškovité lodi v šedých kožených kombinézách. Pravděpodobně šlo o strážné, protože měli v rukou zbraně.

Oro podal dalekohled svému společníkovi a řekl:

„Osvobození nejspíš ještě nebyli zařazeni do vojenských jednotek, protože se pohybují poměrně libovolně. Možná bychom se mohli pokusit chytit nějakého osamělého Gurrada.“

Kasom spustil dalekohled a přikývl.

Slunce mezitím úplně zmizelo a Oro řekl: „Dřív než ráno to stejně nepůjde. V noci bude pořádná zima a Gurradové se jistě stáhnou do jeskyní.“

„A my taky,“ zasmál se Kasom.

Oběma Ertrusanům nemohla být zima, protože, protože měli zapnuté individuální vyhřívání kombinéz. Přesto se spustili dolů do jeskyně a rozhodli se střídat na hlídce po třech hodinách. První byl na řadě Oro Masut. Posadil se na výběžek kousek nad vchodem do jeskyně a zbraň si položil na kolena.

V údolí bylo ticho, jen občas zařvalo nějaké zvíře. Nebe bylo jasné a hvězdy Velkého Magellanova mračna se třpytily jako drahokamy - nebo jako krystaly...

Když se podíval pozorněji, mohl nad sebou a zdánlivě mezi hvězdami rozeznat stříbřitý pás mezigalaktické hmoty, ozářený slunci Magellanova mračna. Daleko za tím se mihotala protáhlá elipsa se zesíleným středem: domovská Mléčná dráha.

Oro Masut si vzdychl. Přestože hvězdy všech galaxií univerza jsou v principu stejné, v hloubi duše cítil silnou sounáležitost s tím vzdáleným hvězdným ostrovem, ze kterého vyšel - a do kterého se jednou chtěl vrátit.

Otrásl se, aby se zbavil sentimentálních myšlenek a soustředil

se na jiný problém.

Major Hole Hole po svém zachránění vyprávěl, že Fellmer Lloyd zachytil několik myšlenek Perliánů, těchto záhadných bytostí s kůží pokrytou stříbřitými šupinami, kteří si říkali Trojkondiční. Podle této výpovědi se Perliáni považují za policejní sílu, která je pověřena potrestat provinění, ke kterému došlo v Mléčné dráze. O jaké provinění se jedná, to Fellmer Lloyd nedokázal vypátrat ani svými telepatickými schopnostmi. Místo toho si v myšlenkách Trojkondičních přečetl něco o tajemné První oscilační moci, které se stejnou měrou obávají, jako ji respektují. Obsah představ o této moci nebyl nijak konkrétní, takže z toho Pozemšťané vyvodili, že se jedná buď o fiktivní božskou bytost nebo o rasu superinteli-gentních bytostí, které se drží v pozadí.

Oro se v duchu ptal, kde berou Perliáni jistotu, že jsou oprávněni vést policejní akce za pomoci krystalových agentů.

Možná byly tyto bytosti s průsvitnými hlavami ve skutečnosti podvedeny. Třeba nedošlo k žádnému provinění, které bylo záminkou k zotročení nebo vymýcení celých inteligentních ras. Snad se jednoho dne podaří přesvědčit Perliány, že nejsou v právu.

Oro tomu moc nevěřil. Jestli k tomu dojde, tak v daleké budoucnosti.

Vstal a zadíval se k osvětlené přídi lodi, která byla od něj vzdálená vzdušnou čarou asi pět kilometrů.

Za osvětlenými průzory této lodi stáli na stráží vojáci se lvími hřívami a pomocí zaměřovačů prohledávali prostor, ze kterého by mohli přijít Perliáni a jejich tajemní agenti, hypnokrystalové.

Když se objevil Melbar Kasom, Oro se divil, že už je čas. Jemu ty tři hodiny utekly jako tři minuty.

Nový den se ohlásil velikým skřípěním, praskáním, šploucháním a pleskáním.

Vodopád, který se přes noc proměnil v ledovou stěnu, začal roztávat.

Oba Ertrusane dojedli maso ušatého medvěda, které nejprve

museli rozmrazit, a pak upéci „na ohni“, totiž v paprscích svých energetických zbraní. Najedli se dost, ale oba měli strašnou chuť na čerstvý chleba a křupavé rohlíky, které byly v kteroukoliv denní i noční dobu k dispozici v kantýně CRESTU IV.

Oro Masut pak ve skládací misce roztavil kus ledu, přivedl vodu k varu a hodil do ní dvě kostky kávového koncentrátu. Chuťově tahle káva nestála za nic, ale aspoň zahřála.

Po snídani ukryli svou speciální výstroj do rozsledliny za vodopádem a vyrazili na lov. Oba si vzali vysokotlaké vzduchovky a Oro teprve teď ocenil prozíravost svého druha, který vzal sebou tyto zbraně. Jejich výhodou bylo, že nevydávaly žádný zvuk ani emise, které by mohly být zachyceny citlivými přístroji.

Šli nazpět cestou, kterou se dostali k jeskyni a zastavili se na plošině, ze které včera pozorovali odchod Pozemšťanů do zajetí.

Pod ochranou deflektorového pole pak čekali na Gurrada, kterého chtěli zajmout.

Jejich trpělivost byla vystavena kruté zkoušce. Bylo téměř poledne, když z jeskyně vyšel první osvobozený Gurrad. Ve skutečnosti to nebylo tak hrozné, protože den tu trval 19,7 pozemských hodin.

Zpočátku se žádný Gurrad nepohyboval jinde než v okolí přistávacího pole. Většinu z nich oba Ertrusane považovali za techniky, kteří prováděli kontrolu lodi a doplňovali nádrže deuteria.

Masut a Kasom si přitom lámali hlavu, jestli po ukončení příprav ke startu - které tu docela jistě probíhaly - půjde na palubu jen posádka, nebo i zajatci.

„Tohle asi bude jen docela bezvýznamná základna,“ řekl Oro. „Nejsou tu žádné kontrolní budovy vzdušného přístavu, obranné pevnosti, startující a přistávající průzkumné lodě a vůbec žádný personál. A jak to tak vypadá, nejsou tu ani lidé, kteří by měli právo rozhodovat o osudu

zajatců. Na mě to dělá dojem, že jde jen o krátké mezipřistání k doplnění pohonných hmot.“

„S tím souhlasím," řekl Kasom. „Proto navrhuji, abychom tuhle planetu pojmenovali First Stop, První zastávka. Žluté slunce se může jmenovat stejně."

„Pro mě za mě si to pojmenujte třeba Pěst univerza. Aspoň se všichni dovědí, jak jste skolil... Táhle leze někdo po skále. Pojd'te, to je náš muž!"

Zapojili mikrogravitátory a dlouhými skoky se pustili přes kameny. Horní třetina skalnatého hřebene byla pokrytá sněhem a ledem a ledový vítr je donutil zaklapnout přilby.

Naštěstí bylo jasno a žádná mlha nebo sněžení jim nebránila ve výhledu.

Po hřebeni hor utíkali nejdřív jižním směrem, a pak se stočili k jihozápadu. Tím se vyhnuli vchodu do jeskyně, který byl jistě zabezpečen zaměřovači a lokátory.

Konečně mohli zastavit. Shora Gurrada neviděli. Skalní stěna měla přece jen sklon několika stupňů.

Začali opatrně sestupovat. Nesměl je prozradit žádný uvolněný kamínek a stejně tak nesměli ohrozit život Gurrada, kterého chtěli zajmout.

Uviděli ho, když se nalézali ve výšce asi osmi set metrů. V dalekohledu bylo vidět jeho černý kožený kabátec. To znamenalo, že se skutečně jedná o guerillového bojovníka, osvobozeného na Module II a ne o člena posádky hruškovité lodi. Oro Masut ale viděl ještě něco. Gurrad měl odznak důstojníka a jeho hodnost odpovídala přibližně nadporučíku Solární flotily.

„Nic lepšího nás nemohlo potkat," prohlásil Oro. „S ním se domluvíme snáz než s průměrným exemplářem."

„Až ho budeme mít," poznamenal ironicky Kasom.

„To nebude tak těžké," řekl Oro. „Navrhuji, aby jeden slezl pod něj a znemožnil mu ústup, druhý si pak na něj počká nahoře."

Kasom souhlasil. „Cestu mu odříznu já. S tím mám víc zkušeností než vy, Masute. Zůstaňte tady nahoře a nic nepodnikejte. Vběhne vám rovnou do náruče."

Oro nic nenamítal. Bylo mu jasné, že specialista USO zná triky, které si osobní strážce krále ani nedovede představit.

Kasom aktivoval antigravitační pohon, ale nechal působit aspoň 0,1 g, aby neklesal příliš dlouho. Lehce se odrazil od skalní stěny, asi dvacet metrů se pohyboval vodorovně, a pak se snášel dolů rychlostí padajícího listu.

Gurradský důstojník se zastavil na skalním výstupku a hleděl do údolí.

Že by se mu stýskalo po domově? pomyslel si Kasom. Divil se hlavně proto, že bylo podivné spojovat pojmy Gurrad a domov. Tito kosmičtí guerilloví bojovníci neměli žádnou domovskou planetu v pravém smyslu slova. Tak se aspoň Pozemšťané domnívali. Jejich rodiny možná dodnes kočují prostorami Magellanova mračna. Někde ale něco muselo být, protože humanoidní rasy nevznikají

ve volném prostoru. Jejich pravlast byla patrně dávno zotročena krystaly.

Kasom přistál asi padesát metrů pod skalním výstupkem, vypnul pohon a několik minut stál bez hnutí.

Ani důstojník se nehýbal.

Kasomovi to náhle připadalo až příliš jednoduché. Rychle pohlédl dolů, jestli tam není nějaká past. Co když se Gurradové nějak dověděli o jejich přítomnosti?

Ale na dně údolí nebylo ani stopy po nějaké aktivitě.

Melbar Kasom pokrčil rameny a začal stoupat. Dal si na čas, aby nezpůsobil nejmenší šramot. Když se dostal do stejné výšky s důstojníkem, skočil. Gurrad se polekaně otočil a Kasom jej docela lehce udeřil.

Roi Danton se polekaně otočil, když zaslechl hlas svého otce:

„Od tohoto okamžiku přebírám velení nad svými lidmi, monsieur Danton!"

„Prosím vás, ne!" zapřísahal ho Roi. „Gurradové nás jistě slyší."

„To je mi jedno!" okřikl jej Rhodan. „Možná dosáhnu nějakého výsledku, když si osobně promluvím s velitelem této

základny."

Roi nenápadně pokynul dvěma mužům, kteří naráz uchopili Velkého administrátora za paže.

Perry Rhodan udeřil jednoho z nich loktem do břicha. Poručík se svezl na zem a druhý polekaně pustil Rhodanovu paži.

Roi pochopil, že násilím to nepůjde. Muži z výsadkového komanda zůstali věrní svému vrchnímu veliteli. V poslední době se museli až příliš přemáhat, ale zlomit se nedali.

„Chcete snad střílet?" zeptal se Rhodan sarkasticky, když ruka Svobodného obchodníka sjela automaticky k pouzdru.

„Pardon, grandseigneur," řekl Roi a pohrával si s lornonem. „To byl jen reflexivní pohyb. Ale kdybych chtěl..."

Najednou zazněl rytmický dusot vysokých bot.

Všichni se otočili.

V čele skupiny po zuby ozbrojených Gurradů kráčel Trikort. Na jeho rozkaz se bojovníci postavili mezi svářící se Pozemšťany, dva vzali mezi sebe Rhodana a odvedli ho.

Roi sklopil hlavu.

Gurradové si museli všimnout, že Pozemšťané projevují jednomu ze svého středu mimořádné úsluhy a úctu a hádka je musela utvrdit v domněnku, že se jedná o skutečného vůdce.

Král Svobodných obchodníků se rozhlédl. Díval se do pobledlých, tázavých obličejů, a to jej přimělo ke slovům:

„Ještě máme jeden trumf a v pravou chvíli se s ním vytasíme!"

Se vztyčenou hlavou prošel mezi muži, ale sám nevěřil svým slovům. Zastavil se u stěny jeskyně, kde bylo velmi slabé osvětlení. Prsty nahmatl tvrdý předmět na levém předloktí a prostředníčkem vytřel nouzový signál.

6.

„Urlvarits lorgha," pronesl zajatec hrdelní řečí.

„Snad mi porozumíte," zaznělo z reproduktoru malého translátoru, který stál na Kasomových kolenou.

Oba Ertrusane vydechli tak nahlas, že se Orrugh - jak se zajatec jmenoval -zasmál a řekl: „I Orrugha to těší."

Celou noc a polovinu příštího dne se Kasom střídal s Masutem u zajatého důstojníka. Masut odešel na lov a vrátil se se zvířetem podobným lamě, jehož maso chutnalo i Orrughovi.

Mezi oběma Ertrusany a Gurradem vznikl překvapivě přátelský vztah. Důstojník se projevil jako vysoce inteligentní tvor a dokonce pomáhal při programování translátoru.

Nejdřív shromáždili slova jako hora, údolí, kosmická loď, člověk, zbraň - tedy pojmy, na které mohli ukázat. Když později přešli k méně pochopitelným termínům jako vzduch, barvy a abstraktní pojmy, ukázalo se, že dosavadní obtíže v dorozumění mezi Pozemšťany a Gurrady mají kořeny v dávné minulosti.

Gurradové se kdysi - podrobněji to nebylo vysvětleno - oddělili od boční linie kočkovitých šelem, postupně se vzpřímili a vyvinula se u nich řeč, Čímž se stále více podobali humanoidním bytostem.

Přesto tu přetrvávaly velmi zásadní rozdíly. Gurradové měli šikmější oči než Pozemšťané a měli mnohem lepší zrak, zato ale nerozlišovali tak jemně barvy. Naopak pachy u nich hrály daleko význačnější roli než u Pozemšťanů a také rozlišovací schopnosti byly nesouměřitelné. To se ovšem muselo odrazit i v mluvené řeči. Pro některé pojmy stačilo Gurradům jedno slovo, ale lidé museli týž pojem opisovat několika větami.

Ale i tato překážka časem padla. Jak byly naprogramovány jednotlivé základní pojmy, převzala veškerou práci pozitronika.

„Odkud pocházejí Perliáni?" ptal se Kasom.

„Otázce jsem rozuměl," zněla odpověď, „ale není snadné ji zodpovědět a já to nedokážu."

„Aspoň se pokuste."

Gurrad přikývl, ale Oro Masut sebou najednou trhnul. „Volá Roi Danton!" vykřikl. „Velký administrátor je v nebezpečí!"

I Kasom vyskočil. „Povídejte! Rychle!"

„Nic podrobnějšího nemohl sdělit. Poslal jen nouzový signál. Byli jsme s mým pánem domluveni, že jej pošle jen v jediném

případě!" A vysvětlil Dantonovu obavu.

„Nevěřím, že je Perry Rhodan vážně ohrožen," řekl na to Kasom. „Vy ho neznáte tak jako já."

„Co si myslíte, to tady nehraje roli. Můj pán mi dal rozkaz, abych po odeslání signálu okamžitě vyrazil a za každou cenu osvobodil Perryho Rhodana - i s jeho buněčným aktivátorem."

A zapnul si opasek s pouzdrém na zbraň.

„Nepůjdeme nikam," prohlásil Kasom ledově. „Kdo je vůbec ten váš povedený král, že mi dává rozkazy?"

„Když nechcete, půjdu sám," odpověděl Masut a otočil se k východu z jeskyně.

Kasom mu zastoupil cestu.

„Zůstanete tady! Nebo jste zapomněl, že jste se souhlasem toho vašeho operetního monarchy přešel pod velení Perryho Rhodana?" Pak změnil tón a smířlivěji dodal: „Mějte přece rozum, Masute! Gurradové jsou vysoce inteligentní bytosti, to jsme si ověřili na Orrughovi. Rhodan už dokázal překonat..."

„Z cesty, nebo...!"

Specialista USO sáhl po svém paralyzátoru, ale Oro jej bleskovým švihem udeřil do brady. Rána byla tak prudká, že Melbar Kasom odlétl až ke stěně jeskyně. Chvilí tam stál a nehýbal se, jen jeho oči se nebezpečně zableskly.

Pak se vrhl dopředu skokem, který by dělal čest i panterovi.

Oro Masut se studeně usmíval. Ne nadarmo byl považován za nejsilnějšího muže Ertrusu. Napřáhl proti Kasomovi obě pěsti, ale dva karatistické údery jej poslaly k zemi. Oro nechápavě vzhlédl ke Kasomovi, který se chystal k rozhodujícímu úderu.

Ale někde v jeskyni probíhá výslech Perry Rhodana. Gurradové mu možná už odebrali aktivátor a technici ho poškodili...

To rozhodlo.

Když Kasom zvedl nohu k rozhodujícímu úderu, Oro Masut v zoufalství vykřikl:

„Danton je Rhodanův syn!"

Když se Oro Masut probral z bezvědomí, uviděl v záři atomové svítilny Kasomova ramena. Křečovitě se otřásala.

„Melbare!“ zašeptal Oro.

Kasom se otočil. Masut viděl, že má vlhké oči.

„Já... Nevěděl jsem to... Omlouvám se...” mumlal Kasom.

„Vy mi věříte? Co když jsem si to vymyslel, abych prosadil svou?”

„Ne, je to pravda. Jen jsem to zaslechl, jako by mi spadly šupiny z očí. Najednou jsem věděl, koho mi Danton vždycky připomínal...” Kasom najednou vyskočil. „Musíme okamžitě vyrazit!”

I Oro Masut se zvedl. Stále cítil místa, kam jej Kasom udeřil, ale přesto byl schopný podniknout plánovanou akci.

„Ale vy jste řekl...” začal.

Kasom mu hned skočil do řeči: „To jsem ještě nevěděl, kdo je Roi Danton. Co řekne Mike Rhodan, to platí!”

Pak napřáhl ruku a Oro Masut ji stiskl.

„Jen vás prosím, abyste zatím uchoval pravou identitu Roie Dantona v tajnosti.”

„Budu mlčet jako hrob,” ujistil Masuta Kasom a otočil se k Orrughovi. „Je mi líto, že jste se musel stát svědkem tak nepěkné scény. Teď vás bohužel budu

muset svázat, i když nevěřím, že byste nás zradil.”

Z translátoru zazněla odpověď: „Konejte svou povinnost!”

Oba Etrusane se poměrně snadno dostali k jeskyni, ale tam zjistili, že se nemohou zbavit stráží, aniž by alarmovali celou základnu.

Kasom kývl na Masuta a oba se vrátili na skálu nad vchodem do jeskyně. Když se Oro dostal k němu, Kasom mu ukázal na úzkou skalní rozsedlinu, ze které stoupal teplý vzduch společně s jakousi nedefinovatelnou směsicí pachů.

„Z dálky jsem si všiml mlhy, vytvořené teplým a vlhkým vzduchem, který se střetává s chladným vnějším. Docela určitě to je odvětrávací šachta.” Po tomto vysvětlení se položil na zem a začal se soukat do rozsedliny.

Oro Masut jej beze slova následoval a oba se pracně dostávali dopředu.

Po chvíli se úzká škvíra stočila dolů. To sice ulehčilo postup, ale vzduch byl stále méně dýchatelný.

Tato přirozená větrací šachta končila širokou oceloplastovou trubicí, která se svažovala ještě příkřeji než průrva ve skále. Oro cítil, jak ztrácí rovnováhu a o chvíli později narazil hlavou na podrážky Kasomových bot.

Poté, co rudá kola před jeho očima trochu vybledla, pomohl svému společníkovi v odstraňování mříže. Leželi vedle sebe a pracovali prakticky naslepo. Lampy na hrudi nemohli použít, protože ty svítily jen dopředu.

Potřebovali téměř půl hodiny, než byla mříž uvolněná natolik, aby se dala odstranit. Pak se Oro odplazil dozadu a pevně přidržel Kasomovy nohy.

Melbar Kasom se přitiskl k mříži. Se zaskřípěním se konečně úplně uvolnila a Kasom mohl postupovat dál. Masut ho ale přidržel, aby nesjel náraz do místnosti.

Po chvíli Kasom naznačil Masutovi, aby ho pustil. Zazněla dutá rána, ale mříž se podlahy nedotkla.

Teprve když oba Ertrusane stáli vedle sebe, Kasom odložil mříž.

Ted' na okamžik zapnuli reflektory na hrudi a zjistili, že se dostali do kompresorové komory, kam se pod tlakem vhněl vydýchaný vzduch z celé základny a přirozenou cestou se odvětrával na povrch planety. Ve stěnách komory bylo vyústění mnoha větracích šachet a příčka o velikosti člověka.

Oro Masut se ji pokusil otevřít. Nebyla zamčená ani jinak zajištěná. Odtud Gur-radové útok nečekali.

Oba Ertrusane se dostali do prostoru, kde byly umístěny pumpy, a z něj do chodby, jejíž stěny byly obložené umělou hmotou. Na obě strany vybíhaly četné postranní chodbičky.

Zatímco uvažovali, kde by měli začít s pátráním po Velkém administrátorovi, vedle nich se otevřely dveře.

V příštím okamžiku už hleděli do užaslých obličejů dvou Gurradů, kteří mezi sebou vedli - Perryho Rhodana...

Ertrusane zareagovali stejně rychle jako strážci.

Gurradové se pokusili vtáhnout Rhodana zpátky do místnosti, ale Oro a Melbar byli rychlejší. Zneškodnili oba Gurrady a vnikli do místnosti.

Příliš pozdě si uvědomili, že kromě čtyř ozbrojenců, kteří stáli u stěn pokoje, tu je ještě pátý, který se duchapřítomně vrhl za veliký psací stůl.

Když se čtyři ozbrojení Gurradové sesunuli k zemi, velitel Trikort se napřímil.

Oro a Melbar sice okamžitě zmáčkli spouště svých paralyzátorů, ale nemohli zabránit Trikortovi aby paralyzoval Rhodana.

Kasom okamžitě zkontroloval buněčný aktivátor. Byl na svém místě.

Z polospánku se vytrhli v okamžiku, kdy se Velký administrátor pohnul. Zpáteční cesta úzkým potrubím a skalní rozsedlinou s paralyzovaným Rhodanem byla takovým peklem, že po ní okamžitě usnuli.

„Pane...?“ zeptal se Melbar Kasom.

„Je mi líto, pánové, ale musím okamžitě zpátky.“

Oro Masut vyletěl, až se hlavou bouchl o strop jeskyně. Vůbec to nevnímал, jen užasle zíral na Velkého administrátora.

Perry Rhodan se několikrát zhluboka nadechl. Bylo na něm vidět, že stále trpí následky paralyzace i výslechu.

„Akh, velitel základny, vydal rozkaz... Všichni Pozemšťané musí zpět do lodě... Okamžitě.“ Po chvilce už mluvil o něco volněji: „Akha se zmocnila panika, když jsem mu pomocí projektoru myšlenek vysvětlil, jaké je mocenské postavení Země. Bojí se odpovědnosti a chce se nás zbavit.“

„Jen klid!“ nabádal jej Oro Masut, když viděl, jak Rhodan nemůže popadnout dech.

„Žádný klid! Musíme okamžitě zpátky do lodi! Všichni!“

Teprve v této chvíli si Rhodan všiml, že v jeskyni sedí Gurrad. „Zajatec?“ zeptal se.

Kasom přikývl. „Důstojník Orrugh nám velmi pomohl při programování translátoru.“

„To je skvělé. Ale teď... Rychle!“

Oro Masut zaklel. Osvobození Velkého administrátora je stálo tolik námahy -a teď se s ním měli dobrovolně vrátit na palubu hruškovité lodě! To bylo k uzoufání.

Perry Rhodan mu rozuměl. „Jistě nás dopraví ke kompetentním osobám. S pomocí translátoru se nám určitě podaří navázat přátelství. - mimochodem, Masute, váš pán bude při nejbližší příležitosti postaven před vojenský soud. Byl tak drzý, mě prakticky zbavil velení a dokonce mě držel v zajetí.“ Pak si odkašlal. „Byl to on, kdo vás informoval, že jsem v nebezpečí?“

Oro mlčky přikývl.

Rhodan se oblékal do bojové kombinézy, kterou mu přinesl Kasom, a pokračoval:

„Raději jsem ho měl poslechnout. Gurradové mě před výsledkem samozřejmě důkladně prohledali. Našli buněčný aktivátor a mysleli, že to je bomba. Málem jsem jej ztratil navždy...“

Zarazil se, když si uvědomil pravý význam této poznámky.

Pak vážně dodal:

„Musel jsem je obelhat. Nakonec uvěřili, že bomba vybuchne minutu poté, co ztratí tělesný kontakt se mnou, a zničí naráz celou základnu.“

Pak zaklapl přílbu a vyzkoušel telekom. Další jeho slova zaslechl Masut z reproduktoru ve své přílbě:

„Jestliže budete se svým pánem mluvit dřív než já, Masute, tak mu prosím vás řekněte, že mu nic nezazlívám. Ve skutečnosti je to skvělý chlapík.“

Oba Ertrusane si vyměnili kradmé pohledy. Melbar Kasom se za Rhodanovými zády dokonce ušklíbl s výrazem: Kdybys tak věděl...

Když se připravili k odchodu, Melbar oznámil zajatému Gurradovi, aby vyřídil veliteli základny Akhovi, že Pozemšťané nejsou nepřátelé udatné rasy Gurradů, naopak, že jsou připraveni pomoci jim osvobodit se od Perliánů a hypnokrystalů.

Orrugh slíbil a Pozemšťané vyšli z jeskyně. Pod ochranou deflektorového pole a s pomocí letových agregátů se vznášeli těsně nad dnem kotliny a směřovali k hruškovité lodi, která je dopravila na First Stop - a nyní je dopraví na další neznámý svět.

Dorazili právě včas, aby mohli být svědky nalodění stovky mužů. V jejich čele kráčel Roi Danton. Stále se díval vzhůru, jako kdyby věděl, že někdy touhle dobou se musí dostavit Ertrusane s jeho otcem. Oro měl chuť zavolat mu, že je všechno v pořádku, ale raději neriskoval.

Perry Rhodan se zatvářil uznale, když ho Melbar a Oro vedli škvírou mezi přistávací vzpěrou a dnem lodi, kudy loď původně opustili.

Oro Masut vlezl do komory jako první, pustil antigravitační plošinu s veškerou výstrojí a rezignovaně prohlásil:

„Tak už jsme zase tady. Výlet Magellanovým mračnem může vesele pokračovat.“

O několik minut později zaduněly spuštěné motory. Škvírou pronikl do komory zvířený prach a horký vzduch. Když se loď zvedla, podlaha se otřásla a škvíra se uzavřela až v okamžiku, kdy byly přistávací vzpěry zataženy a těsnění dosedlo.

Tři muži zavřeli oči a ponořili se do myšlenek. V duchu byli daleko před lodí guerillových bojovníků.